Крила Яструба
Д. Норгар

Ти молода дівчина відмінниця-студентка… Нічого дивного, правда? А ще ти мріеш про військову кар’еру і водночас хочеш стати планетарним дослідником. Це теж не дивина. І вже про що ти точно не бажаеш думати – це про політику. Але е одне але… В цьому світі все пов’язано, і зайва цікавість при виконанні дипломного проекту легко може призвести до біди, а особливо, якщо ти наступила на хвіст керівництву спецслужб, які, до того що наскрізь корумповані, ще й прогавили повзучу інтервенцію давно розбитого ворога. І ось на додачу до диплому в тебе контракт, який мало чим відрізняеться від рабства, та командир зліплений з того ж тіста, з якого в давнину ліпили Джона Моргана і Френсіса Дрейка! Біда та й годі… От тільки через деякий час ти починаеш розуміти, що саме це і е справжне життя!…

Д. Норгар

Крила Яструба

Частина 1

1

Яскраве сонячне проміння стрибало по стіні білими зайчиками. Наснилося щось дивне і незрозуміле, що саме, важко було пригадати, але слід від сну залишився яскравим, наче це було щось важливе.

Холодні сірі очі байдужим поглядом слідкували за промінням на білій стіні, аж поки, в іще дрімаючу свідомість, не увірвався крик комунікатора. Він болем відгукнувся у голові, так що довелося остаточно прокинутися і прийняти виклик. У повітрі замерехтіли промінчики, і

з’явилося обличчя жінки.

– Мамо?

Вона сіла, поправивши білу майку, і скуйовдила темне волосся. Від зачіски після вчорашнього не лишилося й сліду.

Мама всміхнулася і похитала головою.

– Хотіла привітати тебе з успішною здачею іспиту. Бачу, ви гарно відпочили.

Дівчина потерла обличчя долонями, щоб хоч трохи прийти до тями. Таки так, «гарно» вони учора відпочили.

– Так, дякую. Трохи вчора погуляли, може, навіть, то було зайве.

Мама кивнула.

– Я думаю, свіжий апельсиновий сік має допомогти.

– Я думаю, ти телефонуеш мені не для того, щоб порадити, що врятуе мене від похмілля, чи не так?

Дівчина підняла з підлоги трохи пом’яту форму і, глянувши на годинник, почала збиратися.

– Кажу ж, ми вирішили привітати тебе з успішним завершенням навчального року. Всі удома вже скучили і Меріс, і Венді, вони чекають любу сестричку. Міото приходить мало не щодня, все питае, коли ти повернешся.

Застібнувши останні гудзики, дівчина вмилася крижаною водою, і зітхнувши від задоволення, повернулася до голограми матері, яка теж не сиділа на місці, а готувала сніданок молодшим.

– Мамо, та я ще не знаю, що буду робити на канікулах.

– Вікторія, як це не знаеш? Ми чекаемо на тебе усі. Батьки Міото збираються до моря на Едер і запросили нас усіх.

Вікторія фиркнула, кинувши погляд на рамку на столі, саме зараз там застигло усміхнене обличчя чорнявого юнака.

– Так, мамо, я розумію, але в мене тут іще деякі справи.

Мама ще хотіла щось додати, але Вікторія поклала руку на пульт.

– Так, я теж усіх вас люблю і цілую, – та вимкнула зв'язок.

В голові гуло і шуміло. А ще нагадування про Міото… Мама була щаслива, що у її старшої доньки такий гарний наречений. Вікторія узяла рамку, зупинивши на ній фото юнака. Так, гарний; вихований; серйозний; забезпечений; перспективний, але за усі три роки її навчання у академії Грана, Міото Азурі ні разу не приїхав сюди. У них були лише канікули для того, щоб побути разом. Спочатку це здавалося дивним, потім навіть трохи ображало, що коханий не знайде часу на відвідини, а тепер… тепер вже було байдуже. Вікторія добре знала, що батьки Міото дуже її люблять, хоч і відкрито висловили незгоду з вибором професії майбутньої невістки. Ато був другом батька, тож намагався замінити його для Вікторії, коли того не стало. Пан Азурі щоразу висловлював свое невдоволення тим, що вона збирається присвятити свое життя військовій справі, та ще й прагне потрапити у космодесант. Бо ж вважав, що здібностей і можливостей Вікторія має набагато більше. Та мати не сперечалася і не думала спиняти її у виборі шляху. Дівчина з малечку марила космічними пригодами, хотіла стати героем, мріяла вчиняти подвиги так само як батько, хотіла подорожувати. А Міото…Міото був слухняним сином свого батька. Та Вікторію він кохав до нестями, і вона його кохала, здається… колись, коли вона була випускницею ліцею. І відтоді він все чекав, коли вона повернеться. Як сказав пан Азурі, «перебіситься» і повернеться.

Вікторія поглянула на час, потім знову на фото. «Перебіситься». Бувало вона ночами плакала у подушку, мріяла, що ранком прокинеться, а з посту їй повідомлять, що Міото Азурі чекае у холі. Та час спливав, а Міото так і не з’являвся. Він іноді телефонував, або слав листи, коли був вільний час, та це бувало рідко, бо хлопець теж навчався і працював зі своїм батьком, до того ж був досить сором’язливий істриманий.

А в академії дні минали непомітно. Заняття і тренування займали увесь час, з’явилися нові знайомі, друзі. Тому часу на те, щоб сумувати за коханим, не залишилося. Та й листи до нього останнім часом стали якимись зовсім короткими: «Як справи? стомилася, але все добре. Кохаю».

Вікторія покрутила рамку у руках. «Кохаю». Пригадався учорашній вечір, палкі обійми старшокурсника Дена з корпусу десанту. «Кохаю». Сумніви з цього приводу були вже давно, та після шалених хоч і не зовсім тверезих поцілунків у барі, іх вже майже не залишилося. Звичайно, Дену було далеко до Міото по багатьох параметрах, та все ж, щось сталося тут із нею. Подорослішала, чи що. Тому повертатися у Саланор не хотілося. Ніжне почуття до чудового гарного хлопця згасало, хотілося чогось неймовірного і шаленого, та вдома її не зрозуміють. Треба було повідомити Міото, що вона не повернеться, та от прощатися вона ще не навчилася, хоча життя у здебільш чоловічій компанії даремно не минало.

Вікторія вимкнула рамку і кинула її на стіл, остаточно вирішивши шукати собі заняття тут, щоб не повертатися додому. Треба ж було вигадати поважну причину, аби залишитися.

Вона причесала волосся і сплела косу. Звичайно, можна найнятися на станцію Айн кур'єром, теж практика, яка не яка. Верон схвалить таке рішення. А от мама і молодші – ні. Хоча, Меріс і Венді можна буде влаштувати екскурсію на військову базу «місячних котів». Вони будуть у захваті, бо ж дуже пишаються тим, що їхня старша сестра скоро стане однією з них. Так… Вікторія сіла на вузьке ліжко. Капітан Верон дуже здивувався її рішенню перевестися у корпус дослідників. Чому була несказанно рада пані Селіна Айя. Якось у десанті було все занадто просто. Зараз більшість її друзів були у корпусі дослідників чи інформації. Та ще й Айя зробила свою справу, заохотивши її відвідувати лекції. Про це теж треба було повідомити рідним.

Комунікатор знову запищав. Над столом з'явилося обличчя Зорана.

– Вік, ти що спиш, чи що? Увімкни новини, мала.

Вона зітхнула і торкнулася пульту.

– Вік, ну ти даеш, як ти можеш спати у такий час?

– Зоране, ти ж знаеш, я мало цікавлюся політикою і усяким таким.

– Шкода. Дивися.

І камера його комунікатора промайнула над різнобарвним натовпом. На інформаційному екрані було те саме. Тільки про це ще розповідала симпатична кореспондент. Вікторія вмостилася на ліжку і з байдужістю дивилася на усе.

– Бачиш? Ти бачиш?!

Радісно вигукував.

– Зоране, хіба ж це не безглуздо?

– Вчора ти так не казала, – трохи навіть образився той, – ти ж казала, що усе це підтримуеш.

– Хильнула зайвого.

– Тьху на тебе «крижана королево», чув би тебе зараз Ден.

Ім'я красеня-курсанта подіяло.

– Він зараз із вами? – хотілося б спокійніше, та як вже вийшло.

Зоран хитро всміхнувся.

– Ось бачиш, які ви, жінки. Коли вирішується доля вашого дому – байдуже, та якщо в обіймах кавалера – на все ладні.

Вікторія махнула рукою. Друзі її частенько називали саме так «пані крижинка». Офіцери елітного війська не мають права на зайві емоції, то ж ніхто підступитися не міг, та ще й у серці кохання до нареченого. Це навіть лестило.

А Зоран продовжував.

– Він після зміни обіцяв приєднатися. Вікторія, я не розумію тебе. Невже ти не підтримуеш прагнення свого народу до нормального життя?

Зараз, звичайно, можна було сміливо висловлювати свої думки, бо демонстрації, які охопили декілька планет об'єднання були й справді мирні. Та аж занадто масові. Навіть військова академія не змогла втримати своїх курсантів від участі у них, як не старалися вчителі.

– Зоране, я вчора сказала усе, що я думаю. Та це не означає, що після вчорашнього свята, я побіжу до мерії або до зали Ради, і буду там витанцьовувати, чи кричати протести проти керівника Лейтона. І узагалі, якось це занадто швидко розгорілося.

– Так… – потягнув той, – ти з Саланору, це квітуче і щасливе місто. Ви мало знаете, що робиться на іншому боці планети, чи ж на інших.

– Зоране, я все розумію. Та нажаль, такого рвіння щодо расових протестів не поділяю. А вже вимоги про усунення Лейтона, тим більше. Як сказав полковник Арлі: Галактична Рада може не витерпіти такого і прислати свої сили для втихомирення демонстрацій, і для вирішення ситуації.

– Це й справді можливо. Та, я думаю, керівник Лейтон мудра людина, як би там не було, він не підставить свій народ і піде у відставку.

– Я б на це не сподівалася.

Можливо дискусія продовжувалася б ще деякий час, та подала сигнал інша лінія зв'язку, і обличчя Зорана на фоні натовпу зникло. Те що з'явилося замість нього, змусило Вікторію миттево стати по команді струнко. Селіна Айа кивнула, вітаючи курсанта.

– Ви можете сісти.

Дівчина опустилася на ліжко.

– Доброго ранку, капітане.

Пані Айа всміхнулася.

– Бачу, Вікторіе, ви не поспішаете у відпустку.

З якоюсь дивною упевненістю сказала вона.

– Так, пані капітан.

– Добре. Тоді, як буде час, зазирніть до мене, хочу дещо вам запропонувати.

Вікторія узяла згаслий комунікатор і вдягнула його на зап'ясток. Прохання Селіни дуже зацікавило молоду курсантку, бо це могла бути робота, яка стане досить поважною причиною не повертатися додому на ці канікули. Тож без зайвих думок і вагань дівчина вирішила іти до пані Айі. Занять у них вже не було, та викладачі усі ще були на місці.

Прихопивши каву у невеличкому кафетерії унизу біля навчальних корпусів, Вікторія з заздрістю поглянула на парадну форму випускників «місячних котів», що відточували парадний крок, до майбутнього свята, і побігла далі. Міцна кава прояснила розум і привела сплутані думки до ладу. У коридорах було порожньо, курсанти вже роз’їхалися, щасливі, що мають два десятки днів волі. Хоча Вікторію це не радувало.

Секретарка Ліза Мару, як завжди радісно привітала студентку і повідомила, що пані Селіна чекає. Вікторія посміхнулася, проковтнула останне печиво, що було до кави, і нахилилася до секретарки.

– Пані Лізо, а чому така увага до моеі персони?

Немолода, та все ж симпатична жінка посміхнулася у відповідь, вочевидь вона добре знала чому, та казати не збиралася.

– Ідіть, курсанте, самі усе дізнаетеся. Одне можу сказати – боятися вам нічого.

Так, заспокоіла. Вікторія кивнула. Як би вона не любила і не поважала Селіну Айю, та коли начальник навчального корпусу запрошуе до себе без явноі причини, стае трохи страшно. Дівчина поправила форму і підійшла до дверей, які безшумно роз’їхалися у різни боки, пропускаючи іі у кабінет.

Варто було лише крок зробити, як Вікторію у жар кинуло, хоча у кабінеті було досить прохолодно.

– А, курсант Роса, ви вже тут.

Селіна розвернулася у своєму кріслі, і на її приємному обличчі застигла посмішка. Вікторія помітила, що над столом зависла відкрита її особова справа. А ще там були комендант академії Юрій Новик, генерал Доран Акіра – командувач «котів» і капітан Верон Мартін – керівник учбового корпусу десанту.

Вікторія витягнулася, віддаючи честь.

– Вільно, курсанте, – скомандував сивий генерал, – проходьте, сідайте.

Вікторія відчула, що її ноги зробилися дерев'яними, доки ішла до стільця. Вона намагалася виглядати незворушно, та руки трохи тремтіли.

– До справи, пані Айя. Коли курсант вже тут, то можемо із нею усе обговорити. Хоча таке рвіння… я схвалюю.

Вікторія тільки тепер зрозуміла, що аж занадто поспішила, ій же не наказували з'явитися прямо зараз. Вона потай глянула на кумира усіх десантників. Сивий чоловік, зараз він був без свого кітеля з відзнаками, а в простій форменій майці. Це давало змогу оцінити його чудову фізичну форму. Світло-сірі пронизливі очі уважно вивчали дівчину. А вона ледь від сорому не згоріла, бо ж добре пам'ятала, де і як була залишена її форма, і де вона її знайшла.

– Ми чули про вас, курсанте, багато схвальних відгуків.

В голові все знову змішалося. То вона вже була готова писати прохання про відмову від десанту і вступ на випускний курс до дослідників, та тепер, перед очима генерала, шкодувала про таке рішення.

– Ви будете достойною зміною у наших лавах. Думаю, батько ваш міг би пишатися такою дочкою, – всміхнувся генерал. – Тож мені навіть шкода, що такий вправний курсант покине лави «місячних котів» заради космічних досліджень.

Селіна добре зрозуміла реакцію дівчини на ці слова, тому хитро всміхнулася і,підійшовши, поклала руки на плечі Вікторії.

– О, мій любий друже, ви, краще до своїх лав забирайте тих юнаків, які тільки даремно штані просиджують на лекціях з історії, біології чи психології. А такі як Вікторія, незамінні у корпусі науковців і дослідників. Вони у зоряних експедиціях принесуть більше користі, ніж,

коли у неї на плечі красуватиметься «місячний кіт».

Вікторії аж голова обертом пішла від такого. Юрій Новик, який це мовчки слухав, зітхнув.

– Шкода, курсанте, що ви стали свідком нашої невеличкої суперечки. Та бачите, як за вас «б'ються» мої керівники. Тому, коли ви вже тут, маю сказати, що я вражений вашими характеристиками, курсанте, особливо щодо робіт у пані Айі.

Вікторія поглянула на Верона. Той був не тільки викладачем і начальником, та якось так склалося, що він став їй добрим другом. Він кивнув. А комендант продовжив.

– Судячи з характеристик, які ми маємо, ми (звичайно, коли ви не проти) проведемо експеримент. Ви, якщо й справді ви переведетесь у корпус дослідників, не будете втрачати цілий навчальний рік. І здасте випускний іспит з іншими випускниками цього року.

Голова іще сильніше пішла обертом.

– Бо ж ми, якщо ви й справді така вправна, тільки затримуємо талановитого офіцера. Вам пропонується пройти курс підготовки самостійно і зробити дипломний проект. І коли все вдасться, то місце на кораблі Об'єднань вам гарантовано раніше на цілий рік.

Вікторія вчепилася в стілець. Від несподіванки і захвату аж в голові паморочилося.

– Але, це тільки у тому разі, якщо ви підтвердите свій перехід.

Генерал зітхнув.

– То ви готові ризикнути?

– Так.

Чітко відповіла дівчина, а він знову зітхнув.

– Шкода, мені б такі як ви були б не зайві.

– Акіра, тобі хіба хлопців не вистачає? – посміхнулася Селіна – Куди ім таке ніжне створіння?

– Куди? – не здавався генерал, – таке ніжне створіння неабияк прикрасило б нашу базу, до того ж, судячи з характеристик, не таке воно вже й ніжне, коли має «відмінно» з фізичної і бойової підготовки.

Він поглянув на Вікторію.

– Яку кваліфікацію маеш, дитино?

– Майстер снайпер, – з гордістю повідомив Верон.

Добре, що Верон завжди перед начальством хвалив учнів, а то чути про свої досить провальні кваліфікації з пілотажу, якось не хотілося.

Генерал кивнув.

– Дівчино, ото воно тобі треба оті дослідники?

У його сірих очах танцювали іскри, генерал відхилився на спинку крісла і схрестив руки на грудях. Вікторія відчувала усю важливість моменту.

– Так. – Видихнула вона.

– Дарма. Та коли ти зміниш свою думку, я сподіваюся це станеться, то ласкаво просимо. А поки що, успіхів тобі, дівчино, розумні і талановиті завжди потрібні своій батьківщині, де б вони не служили.

– Розмову можна вважати завершеною, – резюмував комендант.

– Так – Акіра встав.

Усі підвелися і відсалютували. І вже за хвилину у кабінеті залишилися лише Верон і Селіна.

– Ну, красунечка, – Верон поклав на плече руку, – тепер відпустки тобі скоро не бачити.

Дівчина не розуміючи поглянула на вчителя.

– Диплом, іспит, а коли все вийде, то одразу ж призначення отримаеш на корабель.

Вікторія трохи зблідла. Про таке вона й не мріяла.

– Вітаю, дитино. – Верон потис ій руку і пішов.

А вона у деякому розпачі і захопленні залишилася з капітаном Селіною.

– Ну що ж, люба моя Вікторія, я й справді не помилилася щодо вас, коли вперше запропонувала прийти на лекції нашого корпусу.

Вікторія іще ніяк не могла збагнути, що відбулося.

– Акіра, зважаючи на військову історію родини Роса, вчепився в вас мертвою хваткою, бо ж коли дід і батько так проявляють себе у боях, то можна зробити висновок про гарну спадковість. До того ж, з поваги до пам'яті генерала Дмитра, він не хотів відпускати тебе до нас. І мені прийшлося іти у наступ.

Капітан Айя розлила чай у горнятка з чудовоі порцеляни і одне подала Вікторіі.

– Я взяла твою роботу по Терра Тех Сайнс і пішла до коменданта. Навіщо тому вояці така талановита курсантка. Хіба, щоб прикрасити тобою штаб і завалити паперами, коли в тебе не тільки м'язи працюють. Я ж пропоную цілий всесвіт. І коли я не помилилася, то з такими можливостями років за п'ять у тебе буде власний корабель.

– Ні, пані капітан.

– Що ні? – вона вигнула тонку брову.

– Не помилилися.

– Я дуже рада, що вдалося тебе відбити у мого давнього суперника. Хоч ми усі військові, та між елітними підрозділами точиться боротьба за кадри.

– Дякую. – Вікторія поставила горнятко на стіл.

– Нема за що, до того ж ти подякуеш мені не зараз, а коли робота по Терра Тех обернеться на дипломний проект, і ти його нам презентуеш. А поки що, «дякую» може бути хіба за поміч у починаннях. Я взяла на себе сміливість і вибила тобі дозвіл на Х-переходи. По усіх об'ектах, які вивчае Тера, ну майже усіх, відкритих.

У Вікторіі аж дух захопило. Х-переходи…про таке можна було лише мріяти, бо ж ними у галактичному союзі користувалися лише дуже поважні персони, а в корпораціях то узагалі начальство.

– Але як? – ледь вимовила дівчина.

– Справа в тому, що керівник відділу розробки і підготовки тераформування, скажімо так, мій друг, Тому Уріс був дуже радий, що я йому відправляю стажера. А коли побачив твій проект, то узагалі вирішив зманити тебе. Та я пояснила, що це можливо лише після трьох років служби. Поки що ти належиш об'єднанню Адаран, та співпрацю ніхто не відміняв.

Вікторія раптом відчула, скільки відповідальності одразу ж звалилося на неі. Скільки людей з цікавістю спостерігати за звичайною, хоч і талановитою студенткою.

– Я готова.

– От і добре, керівником твого проекту буду я. Тож маеш мій особистий канал зв’язку, – вона простягла малесенький срібний диск для комунікатора.

– Але навіщо вам усе це?

Селіна всміхнулася.

– Ти добре знаеш, що до академії приймають не всіх охочих. Ми ретельно відбираемо курсантів. І так само ретельно стежимо за молодими офіцерами в подальшому. А коли з’являеться той, що вартий особливої уваги, а такі бувають, то він повинен отримати її усю, на благо Адарану. Бо ж такі випускники дуже цінні і за межами нашого об’єднання, та й корпорації іноді не проти отримати наших їх. Академія, як і Адаран, мае свій зиск у відповідь на те, що дае. Зараз ми допоможемо тобі, а потім, гляди, і Грану поміч твоя знадобиться. Та ще й парі з генералом – неабияке задоволення.

– Він вас кохае?

Селіна підняла брови.

– Це так помітно?

– Так.

– Молодець, хоча ти не менталіст, але дуже кмітлива.

– Я відчуваю людей.

Вікторія вже трохи розслабилася.

– Це мае свої плюси, коли так. Сподіваюся, що в нас все вийде.

Селіна торкнулася екрану і там з’явилася робота Вікторії.

– То ти будеш її продовжувати, чи це буде якась нова планета?

– Я ще не вирішила, з можливістю Х-переходів я можу і нову взяти. Це буде цікавіше, я думаю.

– Тоді іди вибирай. Доступ в тебе буде. А я підготую усі дозволи.

Вікторія вийшла на двір. Сонячне проміння сліпило очі. А вона стояла не взмозі повірити у те, що з нею відбувається. Писк комунікатора відволік від роздумів. Це був Ден. Усі ранкові романтичні роздуми геть вилетіли з голови. Вона стисла зуби.

– Так, я слухаю?

– Привіт красунечка, – почулося у відповідь.

Не те щоб Вікторія не любила компліментів, чи не вважала себе гарною, та таке привітання трохи вивело іі з себе.

– Чого тобі, Ден?

– Чого ж таким тоном, наче я в чомусь винен, – обурився він.

Вона зітхнула.

– Ти трохи невчасно, у мене справи.

– Я хотів тебе запросити сьогодні увечері прокататися у пустелю.

Так, пустеля – гаряче романтичне побачення, якщо в тебе е катер і пляшка гарного вина, і це усе на заході блакитного сонця Румін.

– Вибач, я… я не знаю, чесно, в мене й справді важливі справи.

– Але ж ти поки що додому не ідеш? – з надією у голосі запитав він.

– Ні, поки що.

– Добре, тоді давай іншим разом.

Вікторія зітхнула роздивляючись дзеркальні вікна сірих корпусів. В небі промайнув човник зі станції. Чи вийде те, що запропонувала ій Селіна, чи зможе вона? Дівчина знову зітхнула і поплелася повз квітучі охайно підстрижені кущі у тренувальний зал.

Верон був якраз на місці. Високий темношкірий турінець з ясними зеленими очима. Без форми він здавався іще кремезнішим, ніж коли кітель приховував його залізні м’язи. Спочатку Вікторія дуже дивувалася, як такий бравий вояк сидить на планеті, та потім дізналася про його тяжкі поранення, стало навіть шкода. Він був ветераном і героем Вердену, а тепер навчав військовій майстерності курсантів. Побачивши у дверях свою учениці, Верон полишив штангу і сів.

– О, моя люба Вікторія. Чого ж стоіш – проходь.

На могутніх плечах виблискували краплі поту. Капітан взяв рушника і витер спітніле обличчя. Вікторія повільно підійшла і опустилася поруч.

– Мені якось моторошно від усього цього.

Він пхнув її ліктем.

– Це що ще таке?!

Вона знизала плечима.

– Якось усе несподівано.

– Я в тебе вірю. Я ж-бо сам тебе навчав. Тай Селіна за гарні очі такого б не стала робити, коли вона щось таке робить, то впевнена, що не програє. Вона хитра жінка і розумна.

– А я? Я розумно погодилася на це?

Верон хмикнув.

– Ну, люба, дивлячись чого ти бажаєш. Та насправді отримати такий шанс видається не кожному. Ти ж знаєш. Що на нашому об’єднанні не так вже й багато можливостей влаштуватися на дослідницький корабель.

– Так. – Вікторія це добре знала.

Молодий союз мав дуже мало дозволів від Галактичної Ради.

– Та коли мрія так близько, насправді страшно. Я думаю про своїх рідних, якщо усе вийде, коли я їх побачу…

Верон посміхнувся.

– Так, це проблема, та я не можу нічого підказувати, бо батьки мої залишилися далеко на Туріні, а дітей… ви всі мої діти.

Він обняв її.

– Тож, дитино, не сумуй, і не треба боятися. Рідні тебе зрозуміють.

– Вони хотіли, щоб я повернулися і вийшла заміж за сина Ато Азурі. Чув про такого?

Верон кивнув.

– Як же не чути, Ато Азурі займається різними імплантами і модернізаціями. Я й сам маю декілька синтетичних штук виробництва Азурі Джен.

Він підняв руку і стис кулак демонструючи.

– В мене майже відірвало руку. Нерви і судини довелося замінити на синтетичні.

Вікторія схилила голову.

– Якщо ти його кохаеш і справді, то залишайся, та якщо ні – нічого не повинно ставати на заваді твоій мрії.

– Так, дякую, – вона підвелася. – Я мабуть піду. Якось одразу стільки роботи звалилося на голову.

– Еге ж, та я думаю ти все зможеш. Змогла ж ти вижити в пустелі десять діб.

Вікторія кивнула і всміхнулась.

– Не нагадуй краще.

Вона обняла вчителя.

– Дякую тобі за підтримку.

– Не треба, дівчинко, я ж люблю тебе, як доньку і завжди готовий допомогти. А щодо роботи, – він махнув рушником, – ти не поспішай, після усіх новин тобі треба розвіятися. Піди прогуляйся, чи може, сьогодні я чув, Варденський театр дае виставу у Золотих Віках. Можу замовити квиток.

– Та ні, дякую, якось не хочеться у театр, знайду Зорана і в кіно сходимо. Хоча Зорана зараз з протестів не витягнеш.

Верон кивнув.

– Так, маячня якась.

– Ну добре, я вже піду. Бувай вчителю.

На вулиці спека стояла неймовірна. Не зважаючи на те, що весна тільки почалася.

Повернувшись до себе Вікторія всілася за робочий стіл. Сріблястий міні диск пірнув у пристрій комунікатора, на головізорі з'явилася картинка, і побігли сторінки. А на столі замерехтіли ледь помітні клавіші. Вікторія поклала голову на руку і з байдужістю гортала сторінки з даними, було якось недобре. Спочатку голова пішла обертом від успіху, а тепер усвідомлення усього вантажу відповідальності гнітило. Всі думки кудись зникли. Дівчина натисла кнопку і пристрій згас. Вона впала на ліжко і увімкнула інформаційний екран. Крім передачі про кулінарію і новин про заворушення, не було нічого цікавого. Тож Вікторія вимкнула його і позачиняла вікна. Та сон не йшов. Хотілося чогось незрозумілого. Думки крутися тільки навколо сьогоднішніх подій. І коли вона залишилася на одинці з собою, в душу вповзали сумніви. Вікторія загарчала і підхопилася з ліжка. Вона вигребла з шафи той небагатий гардероб який був, і зітхнула. Бо з речей, які підходили до такоі погоди була лише коротенька сукня, не враховуючи стосу формених майок.

В двері постукали. Сигнал повідомив, що це Майя Алунка. Вікторія наказала відчинити. Одразу ж в кімнату залетіла висока руда красуня з веселими зеленими очима. Вона була курсантом з корпусу медиків. Якось так склалося, що на другому курсі, підчас бойових навчань дівчата потоваришували. Воно й не дивно, адже були вони у одні команді.

– Торія, вітаю!

– О господи, – видихнула господиня невеличкоі кімнати, – Коли знаеш ти, то ця новина дойде до всіх, хто тут залишився.

Майя засміялася.

– Так, я в курсі, якоі ти про мене думки. Та це все одно круто. Мало кому доводилося проходити екстерном останній курс.

– Майя, будь ласка, – простогнала Вікторія, – не треба, мені так погано, ти навіть не уявляеш.

Рудоволоса гостя поглянула на подругу.

– А й справді, вигляд ти маеш не дуже.

Вона хвилинку помовчала жуючи губу.

– Ми йдемо по магазинах!

– О ні, – видихнула Вікторія, яка на відміну від більшості дівчат цього терпіти не могла.

– Ні-ні, і не думай відмовлятися. А у перерві можемо сходити у кіно. Я чула у Золотих Віках зараз якась комедія іде. До того ж там е ще й декілька гарних ресторанів. Бо ж з таким

кислим обличчям допомогти може лише пляшечка гарного вина.

– Це може і не погана ідея, а от щодо магазинів аж ніяк, – пробурмотіла Вікторія згрібаючи зі столу комунікатор.

– Ну, а в ресторан ти так у формі зібралася?

Вікторія махнула рукою, подруга була права.

– Я викличу нам таксі.

У низу у холі, що виходив прямісінько до воріт академії, було порожньо і тихо. Молоденькі дівчата за невеличкими столиками мило усміхалися поодиноким відвідувачам. Подруги саме примостилися на дивані в очікуванні свого таксі, як із дверей південного крила вийшли трое. Високий чоловік у формі офіцера-оперативника і дві сіро шкірі близнючки арави. Офіцер підійшов до терміналу, а дівчата близнючки залишилися біля невеличкого водограю, роздивляючись воду.

Вікторії завжди було цікаво, як воно бути менталістом, та іхні курсанти ніколи не спілкувалися з цим корпусом, якось так склалося. Людей серед них було мало, у більшості арави і валду. Та й корпус цей був у Грані малочисельним, можна сказати, щоб не ображати народи об’еднань. Вікторію аж в жар кинуло, коли вона прийшла до тями під поглядом синьооких близнючок. Одна з них зацікавлено вивчала дівчину, потім повільно підійшла і простягла руку. Все це відбувалося наче у якомусь мареві. Вікторія не могла відвести погляду від синіх очей. Вона підняла долоню. Сірошкіра дівчина всміхнулася і торкнулася іі руки.

– Вікторія Роса, – вимова в неі була дивна, але приемна, – Ти боішся – таке можливо. Ти з усім упораешся – це ми знаемо. Ти, – вона на мить зажмурилася наче від болю, – дослухайся до своіх відчуттів і пам’ятай: сни не лише пусті видіння.

У голові промайнули якісь незрозумілі картинки.

– Вікторіе?

Дівчина отямилася кліпаючи очима. Арави якимось дивним чином знову опинилися біля водограю. Та все ж одна з них пильно стежила за нею.

– Таксі чекае.

2

Безглуздий вечір нарешті скінчився. Саме корисне, що в ньому було, це декілька суконь літнього фасону і дві пляшки гарного вина. Одна ще й досі недопита стояла на столі і мерехтіла синіми відблисками у світлі головізора.

З голови ніяк не йшла розмова, що сталася в холі житлового корпусу академії. А ще наодинці повернулися думки про рідних та про Міото. Треба було повідомити матері і йому, що ії ще принаймні декілька років чикати вдома не варто. Увімкнувши на інформекрані види природи, Вікторія вклалася спати. Пташині співи і види зеленого лісу завжди заспокоювали. Вона ніколи в житті не бачила такої природи. На планетах ії об'єднання не було таких буйних зелених лісів схожих на земні. Хоча Мервен і був вже давно тераформований, та все ж тут привалювала місцева флора і фауна. А Едер узагалі океан.

Вікторія заплющила очі. Спочатку вона уявляла, як у своїх мандрах, таки дісталася до омріяної прабатьківщини, а потім раптом свідомість понеслася над рудими степами незнайомої місцини. Сотні вітряків крутили свої лопаті у величезні системі формування і дослідження клімату. Та це було зовсім не схоже на сон. Вікторія добре розуміла все, що там відбувалося. Це була якась нова планета, що вивчалася, тільки там було не все так просто. Мало того, що там проводилося видобуток корисних копалин потай від Ради, так ще й ця кліматична система насправді була якоюсь дивною. Вікторія сіла важко дихаючи. Це було просто неймовірно. Не могло бути такого. Аж тут у голові пролунали слова: сни не завжди пусті видіння. Вікторія не дивлячись, що вже було досить пізно, підхопилася з ліжка і увімкнула комунікатор. Як і обіцяла Селіна доступ до файлів ТераТехСайнс був досить широкий. Тепер залишалося знайти серед майже десятків планет, що ними досліджувалися, потрібну.

Коли годинник пропищав «підйом», Вікторія з палаючими очима і досі гортала стоси даних на екрані комунікатора, аж раптом одна картинка змусила ії затамувати подих. Терн, система ?5315. Планета відкрита нещодавно, півтора земних діаметра, атмосфера практично не придатна для людини, форми життя: рослини, простійші, ведеться робота по вивченню, додані знімки. Кліматична система – сотні вітряків і рудий степ навкруги. Вікторія потерла обличчя. Цього не могло бути.

Номер був набраний, комунікатор заморгав. А за хвилину там з'явилося трішки пом'яте обличчя пані Селіни.

– Ох, – зітхнула вона, – Вікторія?

Стало трохи ніяково, бо ж вона не тямила, що робила, коли телефонувала керівниці.

– Ой, вибачте, пані Айя, я зовсім не подумала, – зашарілася дівчина, та цього у слабкому

світлі голограми було непомітно. – Я так захопилася роботою.

– Та нічого, – Селіна поправила коротку зачіску і випрямилася як належить, – все одно вже скоро прокидатися. То я так розумію, ти визначилася?

– Так. Це буде нова робота, – хвилювання все ще не полишало душу. – Терн, з вашого дозволу.

– Терн? А, так, тільки-но відкрита планета. Так, схвалюю. Нецікаво слухати про те, що було вже вивчене. Я влаштую усі дозволи і переходи.

Вікторія стисла кулаки.

– Так! – прошепотіла вона. – Дякую.

– Вікторіе.

Дівчина затрималась на пульті.

– Так?

– Ти що, не лягала?

– Ні, пані Селіно.

Викладач похитала головою.

– Треба відпочивати, і повідом, будь ласка, рідних.

– Добре, пані Айя.

– Ну що ж, тоді до зустрічі.

Вікторія перебирала у голові усі можливі варіанти. Що там могло бути? Що приховувала корпорація?

– Господи, яка маячня, – прошепотіла дівчина, вивчаючи полоси блідого світла на стелі. Та сон, чи що то було, з голови не йшов. Вікторія знову сіла за роботу.

* * *

Тонесенький промінчик вранішнього сонця, пробиваючись крізь густе листя, весело

стрибав по обличчю, ковдрі, подушці.

Свідомість досі оповита сном вловила тихий шум закипаючої води, ледь чутне клацання, і горнятко гарячого духмяного напою аяте вже на столі.

– Прокидайся, любий.

Він розплющив очі, і промінчик золотом відбився у них. Вона, як завжди, посміхалася, лежачи поруч, зі своїм незмінно ніжним поглядом.

– Час прокидатися.

Так близька, така рідна, вона посміхалася. Щоранку він прокидався дивлячись у її теплі сірі очі, і так сумно ставало…

Дівчина знов всміхнулася і сіла, обнявши руками засмаглі ноги. Вона схилила голову набік, наче стежачи за ним.

– Я кохаю тебе.

Міото зітхнув і сів, скуйовдивши густе темне волосся. Він простягнув руку до невеличкого пульту, і голограма коханої на мить стала прозорою, а потім зникла. Міото знову зітхнув. Він скучив за нею, дуже скучив. А ще він заздрив їй, тому і боявся навідатися до неї у академію. Життя його було розписане по хвилинах. Все за графіком, все серйозно. А там… Там все не так. Міото піднявся з ліжка і знову почався ранковий ритуал: горнятко аяте, переглянути новини, душ, поголитися, білі сорочки, діловий костюм, обов'язкова краватка, охайна зачіска. Він вийшов з дому, поглянувши на своє відображення у склі дверей. Набридло. Набридли нескінченні цифри в паперах, доповіді і домовленості, ділові зустрічі і вечері. Треба щось змінити, хоч би на перекір наказу батька, таки сісти і полетіти в академію, все одно, що батько скаже. Відображення в склі криво всміхнулося. Кожного дня він думав про це, та так і не наважився. Автомобіль зупинився біля воріт. Цей день обіцяв бути таким же, як усі інші. А варто лише змінити адресу пункту призначення, натиснувши усього три клавіші.

Височенна скляна вежа проковтнула молодого чоловіка, розкривши свою пащу, розмальована золотими візерунками. Дівчина за стійкою біля входу до ліфтів, побачивши стрункого красеня у дорогому костюмі, засяяла посмішкою.

– Пане Міото.

Він кивнув, не звертаючи уваги на неї, і швидко побіг сходами нагору. Підійматися ліфтами він не любив. У величезному світлому кабінеті усе було готове до роботи: на столі увімкнений комунікатор, на який секретарка вже переслала документи, невеличкі диски з

підготовки до іспитів і гарячий аяте – все точно, до секунди. Міото поглянув на себе у дзеркало, і його очі відблиснули червоним золотом. Комунікатор у кишені дав сигнал з'єднання з загальною мережею. І на невеличкому екрані вмонтованому в око потекла інформація. Він повільно пив духмяний напій, продивляючись і обдумуючи все, що бачив.

– Пане Міото, – почувся голос секретарки, – Пан Азурі просить, щоб ви піднялися до нього.

– А що треба, не казав?

– Якісь важливі перемовини.

Молодий чоловік кліпнувши очима, завершив передачу даних.

Нагорі у офісі батька, який займав мало не половину поверху, все сяяло сріблом і білизною. На відміну від сина, пан Азурі обожнював білий колір. Білі меблі, з чорними і срібними візерунками, білі стіни, сріблясті деталі декору, але все підібрано з бездоганним смаком.

Чорний чайний сервіз різко контрастував на білосніжному столику, за яким сиділи двое: сам пан Азурі і якийсь незнайомець у дивному каптурі.

Відвідувач сидів спиною, тож обличчя Міото не бачив. А перед очима потекла якась незрозуміла інформація.

– Доброго ранку.

Батько підняв на нього свої чорні очі.

– А, ти вже тут, прошу знайомтеся.

І вони із гостем підвелися.

– Релін-Ат.

Незнайомець повільно повернувся, і Міото застиг на місці від здивування. Відвідувачем виявився верліанець. Великі срібні очі дивилися з-під каптура не моргаючи. Видовжене бліде обличчя без носа здавалося якимось сірим.

Він простягнув свою трипалу довгу руку.

– Дуже приемно, молодий Азурі.

Міото потис йому руку і батько запросив всіх сісти. А верліанець уважно подивився на

Міото. Потім підняв тонкий палець до ока.

– Так, – кивнув пан Азурі, – в мого сина була вроджена вада очей, довелося замінити іх на імпланти.

Гість кивнув.

– Я дуже радий знаходитися тут, і сподіваюся, що не дивлячись на деякі непорозуміння наших об'єднань, – він говорив повільно, підбираючи слова, – ми з вами зможемо плідно співпрацювати.

Міото уважно дивився на гостя, а перед очима бігли дані про Верліанський Союз. Було якось дивно бачити його тут. Велика Війна закінчилася близько тридцяти років тому. І Верліанський Союз відступив, в Об'єднаннях Лорана запанував спокій.

– Вибачте, айду Релін-Ат, але навіщо вам, такій розвинені і технологічно і не тільки, расі співпраця з людьми? Як я можу зрозуміти, ми мало чого можемо запропонувати вам.

Верліанець посміхнувся безгубим ротом і склав тонкі долоні дашком.

– Так, ви добре поінформовані, молодий пане, та все ж маете розуміти, що ми, як би там не було, пов'язані Х-переходами, і коли ви освоіли ці технології, хоч і не до кінця, це варте нашоі із вами співпраці. Поки що, неофіційно. Я був здивований, ваша компанія і справді досягла надзвичайних висот у дослідженнях і впровадженні імплантів. Власне ви – яскравий приклад. Нас це зацікавило. А для того, щоб ви не сумнівалися у нашій щирості, ми радо надамо наші доробки у цій сфері і не тільки.

Він підвівся.

– Вибачте, та час нашоі зустрічі добіг кінця, тож я маю іти.

Чемно вклонившись гість пішов, а Міото мовчки чекав дивлячись на батька.

– І що це усе означає? – поцікавився він розглядаючи чорний посуд на столі.

– Це означає, що ти отримуеш підвищення. Відтепер ти маеш займатися цією справою.

– Але ж батьку це, можна сказати, вороги, не побоюсь цього слова.

– Були, сину мій, були. Та не забувай, більш розвиненоі технологічно раси в Галактичній Раді немае. І коли вже нас туди прийняли, маемо не відставати. А якщо і справді ми зможемо об'єднати знання, врешті решт, це ж не військові справи.

– Що він пообіцяв, чого ти так швидко погоджуешся. Чи знає про це керівник Лейтон?

– Ні, поки що. Співпраця на взаємовигідних умовах, і технології нестабільних Х-переходів.

– Овва.

– Так. Таких технологій у Об'єднаннях Лорана майже не існує. Єдине, про що я чув, це те, що «Яструб» обладнаний ними.

– «Яструб»?

– Так, це трофейний корабель верліанського флоту. Уяви собі, один з найкращих кораблів класу дредноут, та ще й з системами нестабільних Х-переходів.

– А розібратися?

– Не можна. Радники віддали «Яструба» зортанам. Зрештою, то іхній трофей. Останні загони генерала чи, вірніше, шерна Тра захопили його. Тому зараз він знаходиться на службі у Об'єднань. Але капітан «Яструба», син бувшого посла зортанів, оголосив цей корабель своїм домом. Маеш пам'ятати з історії, що сталося з іхньою планетою. Ну, от він це зробив, і ні в кого язик не поворухнувся заперечити. Ні один корабель людей, ні тим більш кораблі валду, не зрівняються з ним, принаймні на цей час. Коли ти маеш швидкість великі гармати, маневр, а також нестабільні Х-переходи, то можеш дозволити собі не підкорятися наказам. Щоправда, він ще жодного разу не пішов проти об'єднань. Треба віддати належне зортанам, вони справжні воіни, хоча дещо дикі.

Азурі зітхнув і постукав пальцями по бильцю білосніжного крісла.

– Ти знаеш, що таких кораблів у цих сірих теж небагато.

– Тож ти вирішив, що якщо не можеш дістатися, до цього, як ти там кажеш «Яструба», то підеш на змову з ворогом, аби отримати ці технології?

Золоті очі вивчали батька.

– Як вийде.

– Ти не вважаеш, що це небезпечно?

– Можливо. Тому я і хочу, щоб за усіма перемовинами і розробками наглядали ми разом. Я хочу, щоб цей проект очолив саме ти.

– Батьку…

– Дуже обережно, без поспіху. Я сам не розумію навіщо ім наші розробки. Але, якщо це й справді допоможе нам освоїти технології Х-переходів, це буде тільки на руку Об’еднаннм Лорана, усім, не тільки для Адарана. Та коли ти раптом запідозриш щось лихе…

– Я зрозумів. Коли починати?

– Більш детальна інформація чекае на тебе у кабінеті.

Міото зітхнув.

* * *

– Дезінфекція закінчена. – повторив спокійний голос.

Шлюз відчинився. І високий дужий чоловік з білим, як сніг волоссям, одягнений у шкури і незрозумілі шати спритно вискочив у коридор. Там його вже чекали. Чоловік загарчав, почухавши густу білу бороду, яка вкривала засмагле обличчя, і кинув сіру замизгану торбу високому худорлявому брюнету у чорній з білим уніформі.

– Приймай. А мені швидко їсти і багато. Я голодний як чортяка.

Брюнет струснув торбину і всміхнувся.

– Добре, обід вже чекае в каюті.

За десять хвилин блондин вимитий і поголений, з охайно зачесаним волоссям із задоволенням вдихав аромат свого обіду. Чорна з червоним форма ідеально сиділа на ньому. Двері з тихим дзвіночком від’їхали убік і знову з’явився худорлявий брюнет.

– Ерне, – привітався він, – я радий тебе бачити на місці.

– А, – махнув рукою той, – я тобі не раз казав, треба йти з нами, там і справді весело. Будеш?

Господар каюти показав на досить багато накритий стіл.

– Ні, я вже обідав із Мілорі. Я прийшов бо дещо підрахував. Того, що ви дістали, досить і на гарну премію для всіх нас, а не тільки для переходів.

Біловолосий прийнявся за обід з неприхованим задоволенням.

– Блаженство, ти подякуй Маруфу. Я так скучив за його стравами.

– А сам не можеш?

– Та все якось немає часу.

Він витер руку у серветку.

– Дивися.

І на столі з'явився червоний камінець, розміром з кулак, а всередині палахкотіло полум'я. Сині очі гостя розкрилися так широко, як це було можливо, щелепа на якусь мить опустилася, а подих перехопило.

– Нічого собі, – прошепотів він. – Та це ж… – та договорити не встиг.

Двері знову дзенькнули, і в каюту влетів юнак.

– Командор Варт, капітан Зенал, я маю дещо вам сказати.

– По-перше: не командор, а ерн; по-друге: отак от, з таким обличчям, вриватися у каюту ерна, коли він обідає…

– Командоре, це неприйнятно!

Блондин поклав виделку зі шматком м'яса, а його помічник уважно і з цікавістю дивився на молодого чоловіка з відзнаками молодшого офіцера на комірці.

Обличчя його горіло, як полум'яне серце багряного каменю.

– Що неприйнятно, лейтенанте?

– По-перше: я не можу звертатися до вас ніяк по-іншому як командор; по-друге: ваша поведінка і по-третє: те, як ви розпоряджаетеся тим, що вам не належить.

І хлопчина виклав жменю багряних камінців на стіл. Чорні очі уважно простежили за його рухами. Темні мов ніч, в них навіть зіниць не було помітно.

– Ще раз пояснюю, якщо ви чогось не зрозуміли. Мене треба називати ерн, по-друге – я поводжу себе так, як вважаю за потрібне.

– Але це порушення усіх статутів і законів! – випалив хлопець. – Ви дослідницьке судно, але втручатися у справи планет, на яких розвивається розумне життя, заборонено

статутом Галактичних Об’єднань Лорана.

Командор кахикнув, брюнет, що сидів навпроти тихо зітхнув і на його гарному обличчі з’явилася посмішка.

– Лейтенанте, я розумію, що ви спеціалізуетесь на дослідженнях нових об’єктів. Та досвіду ви не маете. Отож, замість того, щоб вичитувати вашого командира, краще б сходили з ним униз.

Молодий чоловік хотів щось сказати, та ерн підняв руку.

– Так, я забув, ви на випробувальному терміні.

– А про це я маю доповісти моему командуванню.

Він кивнув на камінці на столі і пішов геть.

У каюті повисла тиша.

– Я думав ти його придушиш на місці, – промовив Зенал.

Ерн струснув головою, від чого прядка білого волосся вибилася з зачіски і впала на лоба.

– Руд, нагадай мені, де ми підібрали цього клоуна?

– На об’єднанні Асара.

Комунікатор, що лежав на столі блимнув.

– Ерне Варт.

– Так, Алане, слухаю.

– Для вас подарунок.

Голограма моргнула на мить, і над столом зависли якісь тексти.

– О, Алане, дякую, ти просто молодець.

– Я знаю, – почувся задоволений голос.

– Це те, що я думаю? – запитав Руд.

Ерн махнув пальцем продивляючись інформацію.

– Так, цей хлопчина дуже спритний в тому, щоб писати рапорти.

Він натис кнопку.

– Алане, я ж сподіваюся останній рапорт не вийшов за межі корабля?

– Ображаете, командоре.

– Дякую. Інші значення не мають.

Рудгер позіхнув, ліниво відкинувшись на спинку стільця.

– Все добре, та про планету з залишками «зоряної крові» ім знати ой як не треба.

– І? – ніби не розуміючи потягнув Руд.

Командор трохи роздратовано відсунув тарілку.

– Ерне Рудгер Зенал, не клей із себе дурня, попрацюй із цим занадто чесним лейтенантом. І накажи ерну Таурну готувати Х-перехід до об'єднання Асара. Я клоунів при собі тримати не збираюся.

Рудгер кивнув.

– Але ж Дейлін, ми зобов'язалися брати людей з Об'єднань на свій корабель, і це домовленість, яку не можна порушувати.

– Я знаю.

– Ну тоді як?

– Візьмемо іншого, «недостатньо кваліфікований» от і все.

– Але …

– Потім ми відвідаемо Адаран.

– Скучив за домом?

– Якщо це можна так назвати. До того ж у Адарані е декілька чудових місць, де люди можуть хоч трохи відпочити. А ще військова академія одна з найкращих в об'єднаннях.

Сині очі товариша звузилися. Він кивнув.

– Так, а ще е ціла купа «невдоволених» керівником Лейтоном.

Дейлін похитав головою.

– То пусте, тому що я вже втомився брати до себе якихось дурнів.

– А людину із своеі Альма Матер ти не будеш вважати дурнем?

– Руд, я виберу кращих. Там я це зможу зробити. До того ж, коли Адарану і Лейтону потрібна моя допомога, я думаю зможу іі надати.

Руд фиркнув він, вочевидь, не бажав умішуватись у справи планетного об’єднання.

– Не забувай, саме Адаран підтримав мене.

– Добре, я не буду проти.

Руд підвівся.

– Мабуть, вже піду.

На мить його погляд спинився на багряних камінцях.

– І як тобі вдається іх так швидко знаходити?

Ерн підняв погляд сповнений важкого смутку.

– Я вмотивований.

– Тож, – капітан згріб камінці у долоню, – на мапу ми нанесемо Гею28 чи може назву таки придумаеш?

– Ні, нехай цей світ покищо розвивається у своі чистій і захоплюючій сутності без нашого втручання. Хлопців я попередив, а от про того юнака не забудь.

– А коли дізнається його керівництво?

– А то мене вже не обходить, коли вони дізнаються ми вже будемо у Адарані.

– Ти жорстокий.

– Та годі вже.

Рудгер спинився біля дверей і нарешті вирішив запитати.

– А оце? – він кивнув на камінь на столі. – Це ж можна дурну купу грошей отримати.

– Це подарунок майбутні ді лі-Варт.

– О, – на гарному обличчі з'явилася посмішка. – Ельвіра? Роузі? Кем?

– Ні, ні, ні, – відповів командор, який вже вивчав мапу, що зависла над столом, – я іі ще не зустрів.

– Ти жорстокий і мерзенний тип, – махнув головою Руд і вийшов у коридор.

* * *

Спека була нестерпною. Дівчина одягнена в легеньку сукню із темно-зеленого шовку вийшла на подвір'я академіі, везучи за собою маленьку валізку. Вдалині, на іншому боці подвір'я марширували новенькі, що мали неймовірне бажання за двадцять п'ять днів вступити до академіі. Раптом стало аж морозно. Вікторія пригадала себе три роки тому. Та зараз життя знову робило крутий поворот. Вона поглянула на тоненьку смужку з чипом на руці. Квиток у центральний офіс Тери, і сновидіння дало про себе знати. Вона поспіхом розкрила невеличку стильну дамську торбинку, перевіряючи чи на місці усе. Там, в промінні сонця виблискував маленький сріблястий КПК.

«– Що, ніхто не запідозрить?

– Ні, – хлопчина в здоровезних окулярах заклав руки за голову, і вдоволено посміхнувся. – Це ж така собі звичайнісінька старенька модифікація читалки. Просто береш іі з собою і під'єднуеш до потрібноі системи.

– Отак просто? – недовірливо запитала вона, оглядаючи його страшну неприбрану квартиру.

– Отак просто, – хлопчина знову посміхнувся і почав клацати по старезній клавіатурі.

– Вартек.

– Так, Вік, ти зрозумій: усі чекають супершпигунських технологій, невидимих роботів-шпигунів, якихось вірусів розвідників, а це усього лише старенька читалка.»

Вікторія дістала напівпрозору сріблясту пластинку і оглянула ії ще раз. А й справді. Дівчина зітхнула. Треба було йти, а вона ще й досі не розповіла рідним, що поки не повертається.

Величезний хол з терміналами, приємні дівчата, що всміхаються відвідувачам. Вікторія натисла кнопку таксі. І через п’ять хвилин летіла у порт Браму. Трохи подумавши, вона увімкнула комунікатор. За мить з’явилося зображення матері.

– О, Вікторія, як справи?

Мама видно поралася у саду біля своіх квітів.

– Бачу ти в таксі, чому не попередила раніше, що повертаешся, я б приготувала твій улюблений пиріг.

Обличчя жінки випромінювало радість.

– Ні, мамо, я відлітаю у справах, і боюся, що на цих канікулах додому я не повернусь.

Стало якось сумно, додому, не дивлячись ні на що, хотілося.

– Але ж… – радість матері згасла.

– Так, мамо, я перевелася у дослідницький корпус, і мені запропонували закінчити академію екстерном.

– О, – тихо промовила мама. – А як же відпочинок?

– Я не хочу втратити шанс, бо ж потім, якщо все вийде, я можливо отримаю призначення на корабель.

– Вікторіе, – у очах матері заблищали сльози.

– Мамо, я вже дивилася, у кінці сезону тут будуть аж чотири кораблі: Велеона, Стрілець, Зоряні Вітри і Мрія.

– Але ж… це означае, що ми тебе не побачимо, декілька років. – прошепотіла мати.

– Мамо, це ж моя мрія.

Розмовляти було важко. Заважали сумніви трохи, та мамині очі.

– Так, – промовила вона, – а як же Міото? Ти йому сказала?

Вікторія зітхнула.

– Ні, та це я зроблю з порту, в мене ще буде деякий час до подорожі. Думаю встигну йому розповісти. Добре, мені вже час.

Мама хотіла щось додати, але таксі спинилося і вона вимкнула зв'язок. Серце билося в грудях немов птах. Вона декілька разів літала на Едер із сім'єю, іще три рази була на станції Айн, коли вони проходили тренування. А тепер вона тут сама, та ще й має подорожувати Х-переходами. Дівчина вклала невеличку кульку у вухо на випадок, якщо ще комусь захочеться з нею зв'язатися, і пішла до здоровенної будівлі із скла і сталі. Людей тут була сили-силенна, в різних вбраннях, різних рас. Вони прилітали, відлітали, поспішали у своїх справах. А вона намагалася спинити тремтіння в колінах, ідучи до потрібного терміналу. Молодий чоловік вдягнений у форму службовця станції привітно всміхнувся.

– Доброго дня.

Вікторія кивнула і несміливо простягнула руку з маленьким браслетом. Батько колись розповідав, що Х-переходи дуже дорога технологія, але замислитися про це довелося тільки тепер.

– Пані Вікторія Роса, запрошення на Едер, центральний офіс ТераТехСайнс, – підтвердив інформацію молодий чоловік.

Вікторія знову кивнула, а він щось набирав на своєму пульті і крадькома роздивлявся дівчину. Стало трохи ніяково, бо ж за три роки вона звикла до форми, а сукні лишилися в минулому.

– Прошу зачекайте, ваш «перехід» буде готовий за півгодини.

Він вказав на закуток зі столиками.

– Дякую. – Вікторія взяла валізку і пішла туди.

Людей тут було багато, та один столик був для спеціальних гостей. Вікторія всілася у м'яке крісло і діставши свою стареньку «книжечку» вирішила роздивитися її краще.

* * *

– Ну от, моі любі і дорогоцінні члени команди, – радісно почав Дейлін, звертаючись до підлеглих, – зараз настає час веселитися. Ми прибули в об'єднання Адаран, і той, хто

першим надасть капітану Рудгеру Зеналу прохання про відпустку, отримає від мене особисто премію. А хто встигне у першій п’ятидесятці, ті отримають відпустку на тридцять діб. Бувайте, весело погуляти.

Командор встав з крісла. Руд скоса глянув на нього.

– Знову я залишаюся.

– Подавай прохання, я повернуся та вирішу чи відпускати тебе звідси.

Посміхнувся командор.

– Я тебе ненавиджу.

І Руд узявся до роботи, приймати прохання, які посипалися одразу ж після останнього слова Дейліна. Офіцери, що знаходилися на містку віддали честь командору, і махнувши ім рукою Дейлін вийшов. Та тільки-но двері у коридор відчинилися, як його розкішна парадна форма з сріблястими гудзиками і відзнаками була облита гарячим солодким чаем.

– Ой, – дівчина прикрила рота долонею приховуючи сміх.

Командор зашипів, та не від болю (а груди таки пекло).

– Кем, я теж радий тебе бачити.

– Вибач, – дівчина серветкою намагалася виправити скоене, та от чомусь каяття в іі очах зовсім не було, – я ненароком.

– Так, – Дейлін забрав серветку і пішов геть.

Парадна форма була поки що зіпсована. Тож не довго думаючи він натягнув білу майку і вийшов сподіваючись, що ніяка з його пасій більше не обілле його нічим.

Біля шлюзу вже чекав Руд. Він стояв спершись на стіну, і з філософським поглядом неймовірно синіх очей роздивлявся протилежну.

– О, ерне, вітаю. Бачу ти вже готовий до сходження на планету. А не боішся іти отак без відзнак? Ти ж тут чужий.

– Та я тебе прошу, навіть коли якісь расисти дадуть у зуби, повір, я зможу відповісти.

– Ну, як знаеш. Тільки, будь ласка, не приводь більше на облавок осіб жіночоі статі. А то тут вже гарем бігае, і скоро вони змовляться і тебе таки порішать.

– Так, матусю, та я вже дорослий. Тож не переймайся, а краще потурбуйся, щоб люди мали усі умови на станції і не тільки. І сам приєднуйся, коли маєш бажання.

* * *

Вікторія чекала, сторінки тексту поволі проминали перед очима, але очі вже майже іх не бачили. Думки крутилися у голові і все набирали швидкість. Як це зробити? Як дістати інформацію? Як залишитися непоміченою? Питання про те, чи е там потрібна інформація десь зникло. З кожною хвилиною чекання ставало все страшніше. Що скажуть іі рідні, що скаже Міото і його батько, коли іі викриють? Перспектива на успішну кар'еру розлетиться на друзки.

Вона і не помітила, як очі самі собою відірвалися від читання і зараз вони чомусь вперлися у високого чоловіка, що зайшов у залу очікування, вірніше у його плече. На шкірі кольору темного меду красувався чорний кіт, що сидів у чорному серпочку місяця. Вікторія моргнула і думки припинили шум. Це був зортан. Подиву не було меж. Їх у об'єднаннях було не більше кількох десятків. Зортан, ще й з тату «місячних котів». Вікторія придивилася уважніше. Таки правда, він був височенний, у залі очікування він вирізнявся своім зростом понад два метри і яскравим контрастом білого волосся на темній засмаглій шкірі. Чоловік забрав свою картку, чемно вклонившись дівчині біля терміналу, і озирнувся. Вікторію ніби струмом вдарило, від погляду його чорних, мов нічне небо, очей. Зрозумівши, що він помітив те, що вона його роздивляється, Вікторія, зашарівшись, вткнулася в свое читання. Хоча, така вона була не одна. Відвідувачі, майже усі, оглядалися і дивилися на прибульця. Та от він помітив саме іі.

Вікторія зніяковіла ще сильніше і підняла читалку, щоб закрити обличчя. Зараз вона могла бачити тільки його ноги у чорних штанях і сильні руки, які поставили ще одне крісло за іі столик.

– Яка краса, ще й за таким чудовим заняттям.

Вікторія зціпила зуби, вдихнула глибоко аби прогнати вогонь з щік, і повільно відхилила читання. Його очі і справді лякали. Непроглядні, навіть зблизька не було видно зіниць. Чоловік підпер голову долонею і з ледь помітною посмішкою споглядав на те, як вона тепер блідне.

– Ви так дивилися на мене, що я вирішив підійти ближче.

Він відхилився у кріслі. Під білою майкою було добре помітно усі рухи сталевих м'язів. Вікторія в паніці згадувала все, що знае про цю расу. Бо ж одна з перших робіт у Селіни була саме про них.

– Так, стало цікаво, – нарешті промовила вона. – Я писала роботу про вашу расу.

– Он як, – його погляд змінився, – то ви студентка.

– Так.

– Їдете відпочивати?

– Ні. Я маю завдання.

– А студентка… – він замовк, дозволяючи продовжити самій.

– Академія Грана, корпус дослідників, четвертий курс.

– О, – він всміхнувся ширше.

Вікторію знову кинуло в жар. У них і справді було по чотири ікла зверху і знизу. Коли бачиш це на малюнку, це одне, а вживу – зовсім інше.

– То що ж за роботу ви писали про нас?

– Історію виникнення виду, розвиток і загибель планети.

– Селіна Айя, вона ще й досі викладає?

– Так, – кивнула дівчина і трохи розслабилася, коли почула ім’я свого керівника.

– І що ви можете сказати про загибель моеі батьківщини? – трохи подався уперед він.

– Офіційні дані повідомляють про астероід.

– А неофіційні?

Таке враження, що він читав іі думки. Вікторія запнулася. Їх вчили не висловлювати своі думки в голос. Але чомусь зараз захотілося сказати саме те що вона дізналася.

– Неофіційні, свідчать про те, що ніякого астероіда не було. Судячи з точного аналізу усіх факторів і даних Сурі була знищена свідомо.

Він ще ширше всміхнувся і відхилився на спинку крісла.

– Шкода, що тільки четвертий курс. І Селіна тебе не вигнала за «неофіційні» дані?

– Нам не дозволено використовувати чи озвучувати те, що ми з’ясували неофіційно.

– Он як. І як же така юна особа змогла зробити такі висновки?

Вікторія недобре глянула на свого співрозмовника, вирішивши, що бачить у його очах сумніви щодо її здібностей.

– Такі висновки може зробити кожен, хто має змогу і терпіння вивчити і проаналізувати усі звіти.

– А… – та він не встиг, бо підійшов хлопчина у формі службовця.

– Пані Роса, ваш перехід вже чекає.

Вікторія швидко підхопилася, узяла свою валізку і пішла, навіть не озирнувшись на свого співрозмовника.

А він з досить задумливим обличчям дивився їй у слід.

* * *

Висока стрункa жінка з охайною короткою зачіскою, минувши секретаря, яка намагалася їй щось повідомити, відчинила двері у свій кабінет.

– Не зараз, краще знайди мені заспокійливе.

Вона впала у м’яке крісло і заплющила очі. Літа мало змінили пані Айю – все ті ж суворі риси витонченого обличчя, незмінна зачіска, прикрашена сріблястим гаптуванням сивини, трохи змінилася форма і відзнаки вже немолодої вчительки. Дейлін дивився на неї з дальнього кутка кабінету, посміхаючись. Зараз він зрозумів, як скучив за минулими тут, у академії, роками, як стомився він від нескінченної роботи на службі об’єднань. Та минуле завжди залишається минулим. Він відкрив невеличку дерев’яну скриньку, у якій на червоній тканині лежала маленька золота статуетка, і тихенько кахикнув. Вона широко розкрила світлі очі, кліпнула, не розуміючи що відбувається. Дейлін підвівся і пішов до столу.

– Моя люба вчителько.

Він посміхався, а вона дивилася на нього ніби пізнаючи.

– Дейлін! О боги! Невже це ти?

Селіна піднялася зі щасливою посмішкою і обняла його.

– Скільки ж років ти тепер пропадав?

– Чотири, пані Селіно.

Вона відсторонилася, не випускаючи його міцної руки, щоб краще роздивитися.

– Змужнів ще більше, відпустив волосся, – промовила вона роздивляючись гостя. – Хіба ж військовим дозволяють таку зачіску?

– Хіба ж я військовий? – лукаво прищурив очі він.

– Так.

Дейлін простягнув їй скриньку.

– Це тобі, невеличкий дарунок.

Він всівся на стіл і тепер зрівнявся у зрості з вчителькою.

– О, яка краса, – вона відкрила скриньку.

– Це богиня родючості і миру, звуть її Арайне. Ще одне невідоме об'єднанням поселення.

– Невідоме? – вона поставила статуетку у скляну шафу.

– Так, – зітхнув він, – я не хочу, щоб прекрасні юні світи, згадку про яких втрачено після розпаду імперії, були знищені.

– То людський світ?

– Так, я веду спостереження, поки що. Та не думаю, що розповім про нього нашим поважним Радникам.

Селіна дивилася у його чорні очі.

– Я не поділяю твоєї думки, але така ідея не чужа і нашій школі. Не заважати, можливо навіть краще, ніж змушувати розвиватися у шаленому темпі.

У кабінет увійшла секретарка, несучи срібну тацю з чайником і канапками.

– О, як вчасно, Лізет. Я зголоднів, – посміхнувся гість і одразу ж запхав бутерброд цілком до рота.

Вихована Лізет лише осудливо похитала головою, а він спробував усміхнутися.

– І молодий чоловіче, на столі вихованні люди не сидять.

Селіна тихо засміялася. А він зітхнув і знизав плечима, ковтаючи смачне частування. Лізет вийшла. А Селіна повернулася у своє крісло.

– Тож ти скучив, чи все таки, це не тільки ввічливий візит?

Дейлін випив чаю.

– Скучив, готовий тобі надати цілу купу цікавого матеріалу, тільки це між нами.

– Добре.

– А ще мені потрібне поповнення.

– Що?

– Мені потрібні молоді офіцери.

– Чому це ти вирішив звернутися до нас?

– Бо набридло наймати або некомпетентних, або шпигунів. – розвів руками Дейлін, – мені потрібні молоді, нехай без досвіду, та з можливостями і бажанням.

– І які ж тобі люди конкретніше потрібні?

– Я втратив кілька гарних бійців і пілотів, а ще конче потрібен спеціаліст з планетних досліджень. І такого треба певне з досвідом.

Селіна увімкнула комунікатор і над столом засвітилися обличчя і інформація про них.

– Будь ласка, цьогорічний випуск, якщо в тебе е час чекати.

– Так. Моі люди стомилися, тож я вирішив ім дати відпустку.

Він повільно гортав особові справи, уважно вивчаючи характеристики. Деяких він відводив убік, щоб вивчити детальніше.

– Селіна, а що у вас тут таке коїться? Люди не вдоволені. Що сталося?

Селіна зітхнула, дивлячись у вікно, яке виходило у внутрішній двір.

– Я сама ще до кінця не зрозуміла. Та чомусь люди вирішили виказати свое «фе» Лейтону. Все почалось з пустелі Урута.

– А там що?

– Там знайшли діаманти.

– О, – Дейлін продовжував перегляд претендентів.

– Місце для людей там не придатне, і хтось порекомендував Лейтону на розробку кар'еру взяти вендів.

– А він узяв і погодився?

– Так, але ж їх використовують майже усі об'єднання, хоч і роблять вигляд, що це не так. Та якось сталося, що почали зникати люди. І громадськість, не дивлячись на усі запевнення в тому, що венди безпечні, вибухнула, після того, як їх спіймали, коли вони намагалися згвалтувати жінку далеко від пустелі.

Дейлін спинився здивовано піднявши білі брови.

– Це жарт якийсь?

– Ні, – Селіна повернулася до столу, – аби ж то був жарт…

– Але такого не може бути.

– Чому ж ні? – вона узяла чашку. – Згадай історію власного народу.

– Ми були експериментом, нас створювали як солдатів. А то раби – погане порівняння.

Він продовжив читати.

– Так, раби. Тільки щось пішло не так, і в Лейтона полетіли звинувачення. Прості люди невдоволені.

Дейлін зітхнув.

– Усього лише декілька життів – дрібниця. Я іноді втрачаю десятки класних спеціалістів,

захищаючи безпеку об’єднань.

– Люди не вважають це дрібницею.

– А я підозрюю е ще щось.

– Можливо. Тут одразу вилізли назовні усі невдоволення, про які мовчали, яким не надавали значення.

– Ото вже роботи нема.

Дейлін вже було махнув рукою продивляючись чергове обличчя, та різко спинився, вдивляючись у кандидата.

– Овва! – на його лиці з’явилася посмішка. – Вікторія Роса, дев’ятнадцять років, а вже випускниця.

Він відкрив характеристику розлогіше і здивовано похитав головою.

– Це цікава юна особа.

Селіна замахала руками у знак протесту.

– Ото вже ні, я ії тобі не віддам. Це мій майбутній наступник. Тож і не дивися.

– А вона згодна усе молоде життя провести у академії за паперами? О, яка робота – Тера Тех, нічого собі.

Він відкрив роботу під назвою «Тера Тех. Моделювання досліджень.» Студенти вибирали віртуальну планету і повинні були створити програму дослідження і розвитку з прискоренням часу.

– Які чудові результати, – промуркотів Дейлін. – А де ії робота з дослідження раси зортан?

Селіна відкрила рота від подиву.

– Я з нею сьогодні познайомився у космопорті. Тільки не редаговану, будь ласка, – додав він тоном, який не допускав негативноі відповіді.

Селіна прищурилася, потім відкрила стіл і дістала теку. Дейлін довго гортав сторінки.

– І хто ж напоумив таку юну особу?

Вона зітхнула.

– Ніхто. Я надала інформацію в майже необмеженому доступі. Там нічого такого не було, що б могло наштовхнути на роздуми про те, що справді сталося. Та вона ж не просто написала роботу, вона дослідила все з початку, порівняла усі додані відомості і параметри та зробила свої висновки.

– З такими характеристиками її будь хто візьме до себе, та з таким бажанням шукати правду буде важко, але не мені.

– Ні, Дейліне, вона ж іще дитина.

Він закрив доповідь.

– Усі ми такими були.

– Але вона не для служби так далеко від дому. У неї любляча, досить заможна родина, наречений, та не простий, а син пана Азурі.

– Тоді чому вона подалася у елітну військову академію і майже закінчила підготовку у бойовому підрозділі, та щось перемкнуло і перевелася у дослідники. Якщо вона уся така домашня, то чому вона не в столичному університеті, а тут?

– Це молодість.

– Селіно, я тебе дуже люблю, та таких людей шкода не використовувати по іхніх можливостях. І мені чомусь здається, що вона хоче і мріє про подорожі і роботу міжпланетного дослідника-аналітика, а не про кабінетну роботу в академії.

– Азурі буде проти. У них були свої плани на цю дитину.

– Вони що її купили? Підписали контракт? Ні?

– Я не…

– Селіно, якщо треба буде, я сам до Лейтона піду. Тому, будь ласка, передай пану коменданту моі найкращі побажання і список тих, кого я відібрав.

Вона зітхнула.

– Сподіваюся, ти її на за миле личко обираеш.

Дейлін похитав головою.

– Ох вже ці жінки, у вас лише одне на думці.

– Якби ж я тебе погано знала. Ти досі не одружений.

Це було скоріше ствердження ніж питання.

– Так, та я над цим якраз розмірковую. З'явилася цікава кандидатура.

– Дейліне, схаменися! Вона ж іще дитина закохана у чудового юнака.

– Ти добре знаєш, як моі пращури ставилися до таких питань, моя люба вчителько. І я старомодний. Тож усі ваші розмови про закоханість я не сприймаю.

Селіна трохи зблідла від його тону.

– Та я пожартував, – розсміявся Дейлін побачивши реакцію вчительки, – я не варвар якийсь, чесне слово. Відслужить своі три роки у веселій компаніі на Яструбі, захоче – повернеться до свого нареченого, не захоче – знайде собі якесь заняття, або залишиться у нас.

Селіна поклала руку на серце.

– Ти іноді мене лякаеш.

Він обняв вчительку за плечі.

– І все одно я проти і не збираюся віддавати тобі свою кращу студентку.

– Ну, – він розвів руками, – це вирішить комендант. А зараз, будь ласка, увімкни мені архів новин за останні декілька тижнів.

Дейлін визирнув у приймальню.

– Лізет, будь ласка, замовте нам обід у якомусь гарному ресторані, замовляйте на мое ім'я і не соромтесь у виборі. Бо ж я дуже скучив за нормальною іжею.

* * *

Аж подих перехоплювало від усіх красот. Вікторія з маленькою валізкою стояла посеред велетенського куполу, а там квітли величезні духмяні барвисті квіти, зеленіли кущі і дерева, у гіллі яких стрибали строкаті райські пташки і якісь дивні маленькі звірятка схожі

на мавп.

Дівчина задерла голову, роздивляючись антигравітаційні платформи, які снували туди-сюди, розвозячи службовців у білих одежах. І так тут усе було казково, аж не вірилося. Вона вдихнула тонкі пахощі квітів і пішла по стежині викладеній білим мармуром. Тут усі були зайняті своїми справами, тож ніхто не звертав уваги на гостю у легкому зеленому вбранні. Бризнув штучний дощ, Вікторія було хотіла прикрити голову, та якраз над самісінькою стежкою краплі зупиняло невидиме поле, а промені світла перетворювали їх на мерехтливу веселку. Вікторія ледь не спіткнулася милуючись дивом, і сама не помітивши, дійшла до невеликого водоспаду, там стояв термінал і усміхнена дівчина.

– Доброго дня, я Арамі, буду рада допомогти шановній пані.

– Вікторія Роса, – промовила гостя, – Мені треба знайти пана Сандера Уріса.

Путівник всміхнулася ще ширше, блимнув невеличкий екран.

– Так, вас чекають, будь ласка, – голограма дівчина вказала на невеличку круглу платформу, що виплила десь з-за водоспаду.

Вікторія недовірливо глянула на цю штукенцію, та робити нічого і вона стала на цю платформу. Відчуття були незвичні. Багато хто в об’єднаннях користувався такими штуками, та не на ії рідній планеті. Вікторія злякалася, що впаде, хитнулася, закрутилася голова, та вона вперлася у невидиме перило, яке спалахнуло блакитним вогнем. І платформа знову швидко пішла угору. Вона піднімалася над дивовижним садом і зрозуміла, що по центру купола стояла велетенська будівля, та знизу цього було не видно, бо уся споруда була вкрита рослинами. Платформа набирала висоту, аж поки у стіні заквітчаній рожевим в’юнком, не відчинився отвір, і звідти висунулася біла дошка. Платформа м’яко пристикувалася до місця призначення, і Вікторія з полегшенням зітхнула. Досі було соромно навіть собі зізнатися, що рішення стати офіцером-дослідником, відмова від елітних військ було з одного боку продиктоване ще й страхом. Дівчина із задоволення стала на тверду поверхню і пройшла у середину. Там картинка змінювалася кардинально. Навкруги білі стіни, сіра підлога, чіткі форми, блакитне світло і нічого зайвого. Попереду були великі двері. Вони безшумно роз’їхалися в боки і Вікторія опинилася у кабінеті. Чоловік який схилився над комунікатором підняв голову, і на його симпатичному обличчі з’явилася посмішка.

– О,Вікторія, ви вже тут, дуже радий зустрічі.

Високий стрункий блондин у білій уніформі швидко пішов назустріч і простягнув руку.

– Я Ксандер, дуже, дуже радий. Як там поживає наша люба пані Селіна?

Вікторія трохи напружено посміхнулася. Ксандер вочевидь помітив, що гості не дуже зручно, тож плеснув у долоні і сказав.

– Я б хотів одразу ж багато про що розпитати, та спершу, напевне, треба пригостити вас нашим найкращими стравами. Кухня Венесі дуже вишукана. Ви ж певно зголодніли?

Господар кабінету провів і всадив дівчину у зручне мяке крісло, та пішов до комунікатора.

– Також я мав сміливість замовити для вас форму нашої компанії, тому коли ми вирушимо до Терну, ви будете виглядати як справжній співробітник.

Вікторія всміхнулася, вона вже трохи навіть змерзла, бо ще не встигла перевдягтися зі своеі легкоі сукні. Ксандер видав ій пакет і натис якусь кнопку. На іншому боці відкрилися двері.

– Там е душ і все необхідне, коли щось потрібно, а потім ми з вами пообідаемо, і я відвезу вас у готель. Бо ж добре знаю, як втомлюють Х-переходи.

3

Вікторія стояла біля величезного білосніжного вітряка, одного із сотень, що розташовувалися у долині. Вітер крутив велетенські лопаті і підіймав клуби брунатноі пилюки. Скафандр, який би він не був сучасний, а все ж втомлював. Спочатку було нестерпно дихати фільтрованим повітрям, та згодом вона призвичаілась, адже служба на кораблі теж не мед, а так хотілося. Дівчина зітхнула і пішла нагору. Вона вже не могла дочекатися повернення додому. Робота була майже завершена, характеристики від Ксандра вже відправлені. Залишилося тільки одне – набратися сміливості і скористатися своім шпигунським пристроем.

Через різницю в гравітації було досить важко підійматися угору пішки. Та захід сонця над долиною був просто казковий. Вікторія важко дихаючи вийшла на свое улюблене місце і всілася на камінь. Вітер бив у спину. На небо вже виповз велетенський червоний супутник, на іншому боці долини з-за пилу купол поселенців було ледь помітно. Вона дивилася на вітряки і не могла збагнути, що ж тут не так. Те, що корисні копалини, які добувалися тут, ішли «на ліво», майже ніхто не приховував. Та це все не те, хоча втрати, напевне, відчутні. Бо ж як би там не було, а нові світи по закону належали Об’єднанням Лорана, а не корпораціям. Ще була одна здогадка: під комплексом вітряків знаходилося якесь

приміщення, куди допускалися тільки співробітники. Було діло, вона хотіла і туди зазирнути, але досить грізного вигляду охоронець з чемною посмішкою вказав ій на двері. У охоронця навіть зброя була, але що і від кого тут треба було захищати – незрозуміло. А ще вона чула постріли. Вони обходили клімат-систему, зчитували дані на місцях, і якраз повертались, тоді Селін ще намагався пояснити це, як обвал каміння. Та вочевидь він не знав що, вона майже три роки не випускала зброі з рук, але залишилося лише погодитися.

Вона дістала з кишені сріблясту «читалку» і перелистала сторінки, що вказували на економічні порушення. Ці дані ніхто і не додумався секретити, можливо не сподівалися, що студентка-дослідниця подумае пхати свого носа ще й туди. Вікторія поглянула на годинник. Двадцять годин до переходу. Треба просити перехід додому, а на Едер не хотілося повертатися. Якщо Ксандер дозволить, то це буде чудово. Дівчина поглянула на свое диво «шпигунськоі» техніки. Цікаво, години вистачить? В голові вже майже склалася картинка.

* * *

Висока струнка жінка в сірому костюмі з довжелезним чорним волоссям. Зібраним у тугий хвіст, уважно роздивлялася те, що відбувається на екрані. Її чорні тонкі брови зійшлися, через що між ними утворилася глибока зморшка, якій було вже багато років. Дейлін вдивлявся в ії обличчя. Скільки ж ій років? Він ще був курсантом, а вона здавалося була такою ж самісінькою.

– Що ти про це думаеш? – сухо запитала вона, побарабанивши тонкими пальцями по столу.

– Я? – він відхилився у кріслі. – Я думаю, що хтось дуже вправно підставляе керівництво. І судячи з такого успіху, це вдається йому на «ура».

Жінка вимкнула монітор і присіла на край столу.

Блакитні льодяні очі, як і колись наводили страху навіть на нього. «Очі змії», здається так тут казали про неі.

– А здогадки якісь е?

Білі брови сіпнулися догори.

– Та що ви, пані Марате, які здогадки? Мене тут вже скільки років не було.

– Дейліне, – говорила вона тихо, та коли отак, то ставало якось аж морозно, – якби я тебе не знала так багато років. Ти не гірше свого батька розумієш ситуацію. Тож не прикидайся.

Він зітхнув.

– Ні коли правив Науро Лейтон, ні коли став його старший син, ніхто не висловлював ніяких зауважень. Усі в Адарані були задоволені спокоем і стабільністю.

Дейлін замовк, зітхнувши.

– А хто порекомендував використати вендів?

– Радник Ордан. Перевірили – кришталево чистий, хіба бувае схильний до прийняття не дуже правильних рішень. Та то не суттево.

Дейлін торкнувся завислого над столом знаку Служби Безпеки. Одразу ж з'явилася ціла купа даних і інформації: схеми, назви імена.

– Марате, але чому ви хочете, щоб я з цим розбирався?

– З цим розбираеться армія аналітиків, ще один не завадить.

– Я аналітик? Дякую за комплемент.

– Дейліне.

Він знову зітхнув, голова вже опухла від кількості інформації.

– Чорти б забрали психів, які це роблять, Марате.

Чорні очі бігали по даним.

– Єдине, що спадае на думку: зрадник десь досить близько до правителя.

– Так, дякую, це, знаеш, бадьорить, надае наснаги.

В голосі чулося, як ій зараз було важко. Пискнув ще один комунікатор.

Марате притисла палець до вуха, уважно слухаючи. Вона ж мае бути старше Селіни, промайнуло в голові, бо ще коли батько був живий, вже тоді Марате була головою СБА. Вона махнула рукою і нова інформація блимнула над столом вже знімками. Дейлін аж в кріслі піднявся. У авто сідала висока худорлява постать. З такого ракурсу було не зрозуміло хто це, бо вона була замотана у якісь дивні одежі. На іншому знімку який він миттю збільшив, було добре видно руку з трьома пальцями.

– Не може бути.

– Це корпорація Азурі Джен.

– Оце так поворот. – Дейлін оживився. – Корпорації?

– Хто ж його знає, – вона провела рукою по своєму чудовому волоссю. – Скоріш за все без них не обійшлося. Цю інформацію ми щойно отримали, тож треба усе ретельно перевірити.

– Добре. – Він поглянув на годинник. – То що конкретно від мене треба?

– Бери оцей весь непотріб і спробуй поміркувати: хто, за яким і навіщо. Я знаю, що ти ще принаймні днів тридцять тут пробудеш. І у разі чого, я завжди рада тебе бачити.

Екрани згасли. Дейлін узяв маленький диск і скривився.

– Щось підказує мені, що роботи тут більше ніж на тридцять днів. Я зможу отримати додаткову інформацію?

– Так, я накажу, щоб на твій особистий канал ii відправляли регулярно.

– Добре, тож тоді до зв’язку.

Він вже майже торкнувся дверей.

– До речі, Дейліне, як там твій дорогоцінний помічник?

Солодким голосом, як плітьми по плечах. Він напружено вирівнявся і повільно озирнувся.

– Не змінив рішення попрацювати у нас?

Чорні очі горіли у напівтемряві, а ii льодяні сміялися, як завжди зловісно.

– Ні один курсант ні однieї академii, чи ж то разом узяті, не вартий життя мого товариша. Тому, коли ви хоч рух зробите у його бік, ноги моеі не буде у просторах Адарану.

Марате посміхнулася.

– Та я жартую.

– Зортани не вирізняються почуттям гумору.

* * *

Вікторія стояла над долиною. Сьогодні вітру не було, і в долині панував кришталевий спокій. Клапті коричневої гострої трави блистіли на сонці. Вони були такі сухі, як і все тут. Мине століття, і тут зазеленіють перші ліси, нехай і під куполами, та все ж тутешне життя зміниться.

– Нам вже час. До переходу три години.

Ксандер поклав руку їй на плече.

– Ти справді хочеш одразу ж на Істар? Чи можливо все ж на Едер зазирнеш?

– Та ні, дякую за запрошення, та роботу я вже закінчила, та й до іспитів залишилося не так вже й багато. Роботу треба підготувати. Але як тільки звільнюся – зазирну у гості.

– Я б тебе вже зараз узяв до себе на роботу. Чудовий з тебе помічник.

– Дякую.

– То може нащо тобі ті польоти, залишайся у Тері, я не жартую, кар'єра швидка гарантована.

– Та ні, дякую, – вона луснула себе по сріблястому шоломі. – Чорт, забула дещо у головному корпусі, треба повернутися.

– Добре. – Ксандер сів за кермо всюдиходу. – Часу ще трохи е, до того ж, треба з усіма попрощатися, До речі, зміна чотири буде на Едері через п'ятдесят шість днів. Так що, коли будеш поблизу…

Вона кивнула і сіла на свое місце. Аби тільки ніхто не помітив, як трусяться іі руки.

Вікторія посміхалася і пила ігристе вино, яке десь добула зміна чотири, заради таких випадків. А в голові калатало, як ніби там дзвони гули. Сріблясга книжечка тихо лежала у кімнаті біля центрального терміналу. Час, здавалося, тягнувся безкінечно довго. Вікторія вже подумки попрощалася зі своіми рідними, уявляючи наслідки. Та відступати немае куди. Та «тривоги» все не було.

– Вікторія, – вона сіпнулася і золотавий напій хлюпнув на підлогу.

– Вибач. – Селін, здивовано дивився на неі – Ти що?

– Та не подобаються мені Х-переходи. А по іншому не вийде. – відбрехалася дівчина.

– Так, – посміхнувся молодий науковець. – Та летіти до Істару що найменше півроку.

– Вікторія, – до них підійшов ії керівник, – нам вже час.

– Ой, так – дівчина ковтнула вино, що залишилося у келеху, – хвилинку, десь поклала свою доповідь.

Вона швидко вислизнула у коридор, щоб ніхто не пішов допомагати. Вікторія розминулася з прибиральником, трохи винувато всміхнувшись, та заскочила у потрібні двері. Сюди так ніхто і не зайшов. А от індикатор показував, що передача даних іще не завершена. Вікторія схопила читалку, п'ятнадцять хвилин… Вона швидко забігла до себе. Речі вже були спаковані у маленьку валізку. Закинувши читалку туди ж і перевівши подих, вона вийшла у коридор.

– Вікторія. Треба поквапитися. – Ксандер приемно посміхався. – Ой, що з тобою?

Він торкнув дівчину за плече, уважно заглядаючи в обличчя. Здавалося зараз голова вибухне.

– Що? – спокійно спитала вона і відчула щось тепле на губах, а потім глянула на пальці вимазані кров'ю.

– Це, певне, – вона знизала плечима, – боюся Х-переходів.

– Неприемно, – він простягнув серветку. – То минеться, коли звикнеш.

Звикати не хотілося до того, що й справді викликало кровотечу.

– Заспокойся, вже за декілька годин будеш у кабінеті пані Селіни розповідати про свої пригоди тут.

– Так, – Вікторія криво всміхнулася.

І вони пішли до станції переходів. Знав би хтось, що вона буде розповідати. А взагалі, кому це потрібно, навіть якщо щось і справді знайдеться.

* * *

Дейлін сидів у невеличкому кафе, уважно вивчаючи усі зобов'язання, які узявся виконувати, поки буде знаходитися тут. Треба було донести всю цю ахінею до людей, які

виявили бажання зійти на планету. Керівник енергетичного відділу Адарану був просто таки щасливий, коли отримав «подарунок» з Яструба, за що вдячно надав бравим воякам декілька житлових корпусів академії. Ті, поки що, все одно пустували. Офіцери ж забажали оселитися у готелях. Дейлін побачив натовп унизу. Люди йшли розмахуючи якимись незрозумілими прапорами, щось викрикували. Він вимкнув ком, допив коктейль і швидко пішов униз. На зортана тут усі оглядалися. Деякі з цікавістю, деякі з неприязню. Якась дівчина схопила його за руку біля самих дверей.

– Пане, не виходьте, – крикнула вона.

Він не розуміючи глянув на неї.

– Вони ненавидять чужих.

Дейлін спинився. Порада і справді була слушною. Та не помітити зортана крізь скляні двері було неможливо. Декілька молодиків відділилися від натовпу. Відвідувачі принишкли, розуміючи, що буде якесь лихо. Двері відчинилися, і п’ятеро молодиків не дуже приємної зовнішності увійшли, недобре зиркаючи на високого біловолосого гостя.

– Двері зачини, – тихо попросив Дейлін адміністратора, що підбіг до нього.

– Що? – вигляд у нього був дуже стурбований.

– Двері, – повторив зортан, – і виклич мені таксі нагору.

Він посміхнувся дівчині, яка намагалася його зупинити, і узяв зі стільця рушник. Хлопці мовчки йшли до нього. Дейлін рвонув рушник навпіл. Двое перших були вкладені на підлогу буквально за мить. Він вправно зв’язав руки лежачим. Бо ж за домовленістю зброю, навіть паралізуючу, не можна було виносити. Командор посміхнувся і спритно ухилившись від ударів трійки, схопив і повторив те саме іще з двома рушниками. Відвідувачі завмерли. Адміністратор, яким би наляканим він не був, та все зрозумів вірно. Дейлін без зусиль вклав на підлогу іще двох. А от останній виявився досить спритним, тож кинувся до дверей, але не встиг. Дейлін схопив зі столика пляшку і вона чітко наздогнала втікача біля дверей. Той і крикнути не встиг.

– Круто, – видихнув хлопчина, чиею пляшкою скористався зортан.

Дейлін всміхнувся і скуйовдив хлопчику волосся.

– А тепер викликайте поліцію, – додав він.

– А як ви їх так швидко? – очі хлопчика горіли.

– Академія ваша – найкраще місце, де такому вчать.

– То ви з «місячних котів»?

Дейлін кивнув і побіг по сходах нагору.

* * *

Двері аеромобіля відчинилися, і Вікторія з полегшенням видихнула. Біля входу в гостьовий корпус стояла компанія молодих офіцерів у чорній формі. Побачивши таксі вони з цікавістю озирнулися. Вікторія з подивом відмітила, що на них не знайома ій форма.

– Торія! – Ден мало не збив іі з ніг, підхопивши на руки.

Дівчина змірила його крижаним поглядом, і хлопець повернув іі на планету. Вікторія поправила сукню і скоса глянула на офіцерів, які з неприхованою цікавістю вивчали іі ніжки.

– Ден, я теж щаслива тебе бачити, та треба спокійніше.

Юнак узяв іі валізу.

– Я ж-бо скучив, до того ж мені капітан Мартін сказав, що Селіна хоче вручити тобі диплом.

– Так, я можна сказати – експериментальний варіант.

Вікторія поклала руку на термінал, реєструючись.

– То хто ці люди?

– Ой як чудово, – не заспокоювався Ден, – то ж може й на один корабель потрапимо. Уяви.

Він взяв іі за руку.

– То хто ж ці вояки? – Вікторія вже шкодувала, що тоді на вечірці дозволила зайвого. Ден був гарним хлопцем, та й тільки.

– А, ці, так – це люди з «Яструба».

– «Яструб»? – вона ніколи не чула про такий корабель.

– Так, це верліанський дредноут, – з якоюсь дивною тугою у голосі промовив він, – він належить зортанам.

У пам’яті спалахнула зустріч у порту.

– А чому так сумно ти про це кажеш?

– Та, – він махнув рукою.

Вони знову вийшли на палюче сонце.

– Рівного йому нема у всьому Об’єднаному Флоті. Та потрапити туди…

– Що?

– Ну, вони найманці.

– А-а.

Ден провів ії до кімнати і ніжно чмокнув у щічку на прощання.

– Я радий, що ти повернулася, можливо зустрінемося у вечорі?

Вікторія насилу стрималася, щоб не позіхнути.

– Я так стомилася.

Ден зітхнув.

– Ну, коли все ж вирішиш, то ти знаеш, де нас шукати.

Він пішов, а вона з насолодою впала на свое рідне ліжко. Треба було доповісти пані Селіні, та справді хотілося перепочити. А ще треба було знайти Вартека, бо ж дуже цікаво, що витяг його дивопристрій. Над столом мерехтіли залишені повідомлення.

* * *

Він чекав батька у ресторані на даху. Навпроти двое молоденьких дівчат, тихо сміючись, зиркали на самотнього молодого красеня за пляшкою дуже дорогого вина. Та Міото іх не помічав. Перед очима текла інформація, з якою необхідно було ознайомитись, а взагалі краще вивчити. От вже ці перемовини і договори. Він теж колись мріяв стати мандрівником, але доля склалася по-іншому. Тепер Міото навіть звикати став. Тихий

сигнал комунікатора відволік його від читання. Міото приклав палець до вуха. Та з того боку мовчали. Серце аж підскочило від здогадки, і він увімкнув відеозв'язок. На її обличчі була усмішка, але чомусь сумна.

– Привіт.

Він посміхнувся. Ще годину тому, коли він відправляв повідомлення, хотілося сказати усе і послати її під три чорти, але зараз, коли він її бачив хотілося лише одного: сказати їй, як він скучив.

– Я скучив за тобою. – Міото провів рукою по мерехтливому зображенню.

– Вибач, – вона підняла руку і здалося наче їх долоні торкнулися одна одної. – Я теж скучила, дуже, навіть не уявляеш як.

– То чому ж не повертаешся? – тихо без надії промовив він.

Дівчина знизала плечима.

– Я зараз не можу зараз. Іспити за три дні. Треба підготувати багато чого, тож я і не знаю чи доведеться хоч поспати.

– А потім?

Вона знову знизала плечима.

– Я не казав батьку. Щоб він не втручався.

Вона кивнула, розуміючи.

– Але ж Вікторія, служба на кораблі, це ще цілих три роки, – його золоті очі дивилися, як вона тяжко зітхае, – Я не витримаю. Це так довго.

– Міото, я ще не вирішила.

Він розумів, що це брехня, та в серці все одно ще й досі жевріла надія.

– Добре, я хотів сказати, що я відлітаю до Великої Ради десь за тиждень, тож я б дуже хотів побачити тебе хоч раз, до того, як ти знову покинеш мене.

Вона всміхнулася.

– Я спробую вирватися, Міото. – дівчина хвилину мовчки дивилася на нього. – Я …

Він відчував, як болить серце і дуже жалкував, що воно не може бути штучним імплантом.

– Кохаю тебе. – зв'язок обірвався.

Міото налив собі вина. Хотілося втекти світ за очі, та замість цього він сидить тут, у дорогому ресторані, п’е чудове вино і розмірковує, як влаштувати незаконну домовленість свого батька. Коли той дізнається про вибір майбутньоі невістки, буде вже пізно щось змінювати. Та самому було якось важко. Бо ж з дитинства він був вихований на традиціях свого народу і сім’і. Життя вже з сімнадцяти років було розписане на півстоліття вперед. Вони навіть жартували з Вікторіею скільки буде в них дітей і як вони їх назвуть, ще коли самі були дітьми. Та вони стали дорослими, і життеві погляди розлетілися у різні боки. Тож мрії про весілля, міцну сім’ю і чотирьох дітей, скоріш за усе поки що так і залишаться мріями.

* * *

– Ну, як відпочиваеться? – голос Руда був веселий, та очі червоні, як у кроля від втоми і лінз.

Дейлін піднявся на ліжку, а товариш взяв зі столу пляшку енергетичного напою.

– Рудгер, ти знаеш, що перед тим як увійти треба стукати?

Той у відповідь закинув ноги на столик і з задоволенням приклався до напою.

– Я вже мізки собі зламав.

– М?

Командор кивнув на завислі над столом схеми.

– Марате трохи загрузила мене своіми проблемами.

– Трохи? – гарна посмішка і оцінюючий погляд синіх очей – ти ж не виповзаеш зі своеі нори.

– Так, зате ви за мене відриваетесь, бачу. Скільки я маю заплатити місцевим рестораторам за збитки?

Руд мовчки ковтнув сміх разом з напоем.

– Хвала богам, що за декілька днів ми вже заберемося звідси.

– Та я вже й так більшість позаганяв додому.

Руд узяв іще пляшечку і якось дивно глянув на товариша. Дейлін натягнув білу майку і таки встав з ліжка.

– Що?

– Та ні, нічого.

Шия затекла від безкінечного сидіння за екраном.

– Ти якось аж занадто аскетично проводиш свою відпустку. Можна сказати: даремно втрачаеш шанси на всілякі пригоди.

Дейлін лише головою похитав.

– Тю, якийсь ти тут зовсім занудний зробився.

– Та якось не на часі веселитися.

– Я ж кажу.

Дейлін вже почав розмірковувати над тим, чим би таким краще огріти свого товариша.

– Слухай, де це поділася Мілорі? Чому ти зараз тут, а не в її палких обіймах?

Рудгер всміхнувся і гикнув.

– Моя незрівняна кохана мирно спить у нашому номері, бо майже до ранку гуляли, а потім ще, ну, сам розумієш.

Дейлін махнув рукою.

– І тепер ти прийшов сюди мені набридати.

– Так, – він роздивлявся носки своїх чобіт. – А взагалі я прийшов запитати про новобранців. Ти вже вибрав кого і скільки хочеш узяти?

– Нам потрібні трое пілотів, як мінімум з десяток «місячних котів», а ще декілька вузьких спеціалістів. Тож це саме менше двадцять місць.

– Так, добре. – Руд піднявся і навіть не роззуваючись впав на постіль свого командира і захропів. Дейлін лише головою похитав.

* * *

Пальці хлопця вправно бігали по клавішам. Вона сиділа у великому обшарпаному кріслі, підібгавши ноги, і дрімала під тихе клацання. Він періодично радісно вигукував, коли щось знаходив. А цього «щось» було там достатньо. Тільки здебільш, як здавалося Вікторії, не було варте уваги.

– Ох і молодець же ж я!

Вікторія відкрила очі. Спати хотілося неймовірно. Вона дивилася на рахунки які зараз були впорядковані.

– І що? Я це вже бачила.

Вартек хитро всміхнувся і натис кнопку.

– А тепер – дивися. Тера дозволяє компанії Солід добувати корисні копалини, та ти ж певне знаеш, що компанія ця насправді належить Тері. Вони, як приватна компанія, продають усяку руду і платять податок, а продають вони усе це до чорта на кулічки, аж в Ермон так званій Остор. Але і це не саме цікаве. Ти ж пам'ятаеш де Ермон?

Вікторія кивнула. Це було об'єднання на кордоні Лорану.

– Так от, насправді компанія Остор, це якась незрозуміла штука. Не так давно наша СБ займалася цим питанням. У поле зору потрапив такий собі Тері Алан управитель, та й то фігня. Коли покопатися краще, то виходить, що цією компанією рулить Орот-Ат. Верліанець. І мені здається, що у Ермоні не все так просто. Та чомусь на нього забили. А от Остор по документам постачае техніку на Терн. До того ж, наскільки я зрозумів, вони не займаються устаткуванням для тераформування.

Вікторія кліпнула.

– Там усе наше.

– А документи свідчать про інше.

– А звідки ти знаеш чим і ким нещодавно займалася наша СБ?

Вартек махнув рукою.

– Та, якось було діло, забився з одним товаришем, що зможу у іхню мережу пролізти. Отак і досі там.

– А товариш?

Він помовчав.

– Товариш загинув при затримані.

Вікторія змінила позу. Над столом мерехтіли екрани.

– Так що, коли це й насправді віддати комусь знаючому, то бомба буде. О, тут ще й відео е.

Він запустив дешифратор. А Вікторія майже засинаючи, дивилася на читалочку і думала, якого ж монстра впхнув у неі Вартек, що вона усе проковтнула, а ніхто і не помітив. Картинка з'явилася за хвилину. Це були камери спостереження у лабораторіі. Біс би з ним, коли б то була лабораторія у якій підбирали рослини, така там була. Але це було зовсім інше. Це була лабораторія, де вочевидь проводили якісь маніпуляції з людьми. Вікторія мало не закричала.

– Венди.

Декілька годин у прискоренні вони дивилися, як генетики створюють нових істот. Потім ці істоти, які мало що у житті розуміли, були у руках зі зброею. Якісь військові навчали іх, як із нею поводитися. А потім усе згасло.

– Це якась маячня, – прошепотіла Вікторія.

– А мені, якраз, здалося дуже схоже на правду.

Вартек вивів на екран випуск новин, де міцні низькорослі венди схопивши на вулиці дівчину кудись іі тягли.

– Тепер це схоже на правду.

Сіро-зелені очі через окуляри уважно слідкували за нею.

– Мені страшно, – тихо сказала Вікторія, розуміючи, що якщо правда випливе, іі просто знищать.

– Так, та про таке мовчати теж не можна.

– Виходить, це Тера дестабілізує ситуацію у Адарані. Тільки навіщо?

Вартек хмикнув.

– А ти ніколи не думала, що корпораціям колись набриднуть керівники?

Голова вже боліла не від нестачі сну. Вікторія відчувала, як її життя пішло коту під хвіст. І якби ж то тільки її. Вона згадала про родину.

В голову приходили думки тільки про те, як би швиденько закинути цю штукенцію у реактор якоі-небудь енерго-станції, і біс із цим усім. Тільки ж тепер це все знае і Вартек. І правда, як-то кажуть, вкінці кінців таки стане відомою. І виходить Лейтон ні в чому не винен. Але для доказів цього потрібен початок. А це – саме необхідна інформація. Вікторія заплющила очі і явно відчула, як на руки надягають кайданки. І уся її така стрімка кар'ера розлітаеться попелом.

Вона узяла пристрій з розшифрованою інформаціею.

– Це я візьму. Вартек, ти нічого не бачив і не знаеш. Так стоп. Що ти сказав про мережу СБ? Вибач я трохи гальмую: зміна часу, клімату, гравітації…

Хлопчина по-дитячому всміхнувся.

– Що саме?

– «Досі там».

– Система захисту складна, та дуже дивна. Пролізти якраз можливо, а от вислизнути з ціпких пальців старої Марате – то вже ніяк. То я зрозумів, коли товариша мого узяли. Так що, досі там. Можливо, скоріш за усе, Марате про це знае, та я не нахабнію, от і живий іще.

Невиспану Вікторію почала діймати ще й параноя.

– Ох, друже, чого ж ти не вступив до університету? Тобі ж ціни немае.

Він хмикнув.

– Ціни може і немае, але й грошей на навчання теж. Красти – не для мене, тож я насолоджуюся тим, що можу бути корисним майбутнім «великим мандрівникам».

Вікторія всміхнулася.

– Коли в мене буде свій корабель, обіцяю – заберу тебе і без диплома.

– Цього досить.

Вона стукнула читалкою об двері.

– Я винна тобі гарну вечерю, дякую.

І вона пішла.

«Система постачання води тут була геть інша, вона з цікавістю роздивлялася душову ловлячи краплі води в долоню. Аж ось щось сталося. Чиясь сильна владна рука вимкнула систему, а вона стояла боячись озирнутися відчуваючи його присутність. Щось змінилося у світосприйнятті. Щось сталося з душею. Було якось важко і навіть боляче від того, як дивляться на неі непроглядні жорстокі чорні очі. Він дивився з холодною усмішкою, а вона мало не плакала, від того, що не може нічого вдіяти, ба навіть сказати. Слова і протести перелякано загубилися під його обпалюючим поглядом. І стояла вона перед ним, як кролик перед удавом, майже заклякнувши від незрозумілого страху. Все що могла – лише прикрити оголене мокре тіло рушником, який встигла схопити. А потім був поцілунок, від якого хотілося плакати. Ні ніжності, ні тепла, скоріше печатка власника поставлена на нову іграшку. Міцні палкі обійми – хотілося кричати, та навіть пискнути не було сили. Він брав те, що належало йому без сумнівів і вагань. Він був володарем не тільки корабля. Він був володарем Всесвіту. Всесвіт, війна і смерть зробили його таким і подарували свою жорстоку холодну темряву його очам. А тепер вона одинока і покинута належала йому повністю.»

«Туман сну знову огорнув свідомість сотнями нових звуків і облич, з яких раптом вирвалося одне: гарне приемне обличчя молодого офіцера було напружене, він прислухався, стискаючи у руках зброю. Вона присіла навпроти, притиснувшись до стіни. Треба було щось робити. Душу рвало від гострого болю, хотілося плакати, а ще хотілося залетіти зараз у кімнату і стріляти у все, що там було. Бо ті люди були лихі і підступні. І зараз той, що став частиною іі, був у них у полоні. Чорнявий офіцер притис палець до губ, і в голові пролунала команда: «не поспішай, треба дуже обережно». Дивно, він був людиною менталістом.»

Сигнал виклику розірвав і без того неміцний і тривожний сон. Маленький сріблястий диск у скляному футлярі гнітив своєю присутністю, не давав спати, та ще й змушував здригатися, коли верещав сигнал комунікатора. Вікторія відкрила очі і різко сіла. За вікном лише почало сіріти. Від важких роздумів в голові гуло. Вона не знала, що робити, до кого іти, тож поки вирішила мовчати.

– Курсанте Роса, – обличчя секретарки Селіни у промені принесло полегшення. – Пані Селіна просить вас до себе. Завтра починаються іспити. Тому вона хоче переглянути вашу роботу.

Вікторія скочила з ліжка.

– Господи, а котра зараз година?

– Десята.

Вікторія тільки тепер зрозуміла, що свого будильника не почула, а за вікном не світанок, а просто захмарилося.

– Так, вже біжу.

Вона як могла швидко привела себе до ладу. Натягнула таку любиму форму, схопила диск з роботою і той, що хотіла викинути подалі, та й побігла униз.

На подвір'і виблискуючи відзнаками у чорних формах зібралися люди з Яструба. Вони вже повертались на корабель. Декілька молодих офіцерів побачивши дівчину помахали ій. Та вона лише додала кроку. Ден якось за короткий час всилив ій у голову думку про те, що найманці – це погано.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22680757&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal,

WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.